

Amelie Nothomb

nhật ký chìm én

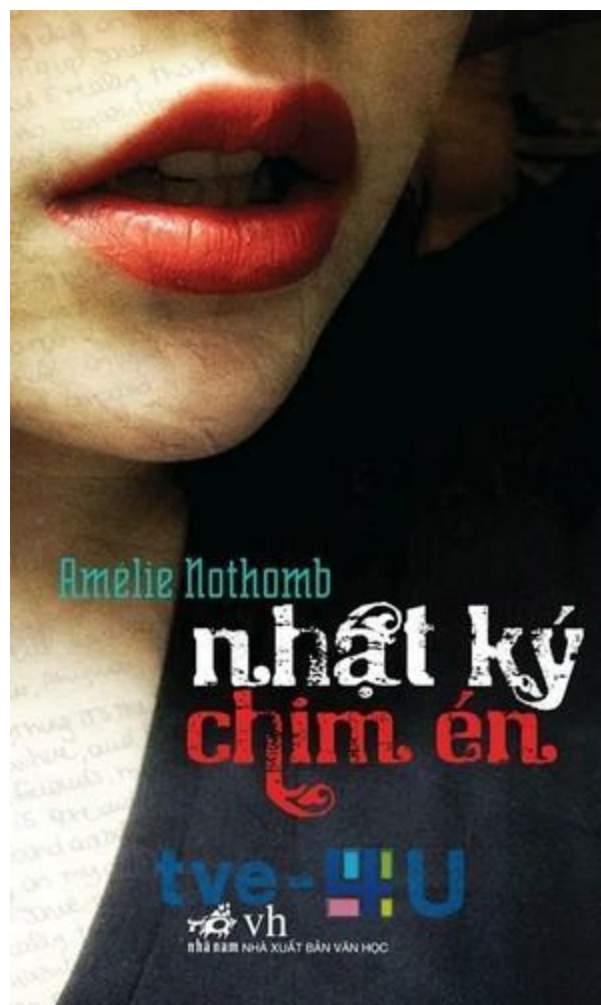
Amelie Nothomb

nhật ký chìm én.

nhỏ và

nhà văn nhà xuất bản văn học

NHẬT KÝ CHIM ÉN

*Nguyên tác: **Journal d'Hirondelle***

*Tác giả: **Amélie Nothomb***

*Dịch giả: **Vũ Bích Liên***

*Công ty phát hành: **Nhã Nam***

*Nhà xuất bản: **NXB Văn Học***

*Trọng lượng vận chuyển: **200 g***

*Kích thước: **12 x 20 cm***

*Số trang: **140***

*Ngày xuất bản: **09/2009***

*Giá bìa: **30.000đ***

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

*Type+Làm ebook: **thanhbt @ TVE-4U***

*Ngày hoàn thành: **31/01/2015***

Cuốn sách này được giới thiệu ở đây nhằm chia sẻ cho những bạn không có điều kiện mua sách!

Còn nếu bạn có khả năng hãy mua ủng hộ nha!

Giới thiệu

Một gã chạy việc lật vật đổi danh tính để trở thành một tay giết thuê có hạng. Cho tới một ngày, gã tình cờ đọc được nhật ký của một cô bé mười sáu tuổi, nạn nhân của gã. Cuốn nhật ký khiến gã bừng tỉnh. Cuộc đời gã rẽ sang một trang mới, tình yêu trong gã nảy nở, tâm hồn gã trở nên ngây thơ hơn, trong sạch hơn... nhưng mọi chuyện liệu có quá muộn?

Một lần nữa, cuộc chiến giữa Thiện và Ác, giữa Tình yêu và Hận thù trở thành chủ đề chính trong sáng tạo của Amelie Nothomb. Vẫn với lối tượng trưng hóa và liên tưởng tài tình, cùng một loạt các đoạn hội thoại sắc sảo, lạ lùng, không bao giờ nhàm chán, ***Nhật ký Chim Én*** từng giúp tác giả của nó trở thành một trong những nhà văn trẻ nhất có tên trong danh sách đề cử giải Goncourt năm 2006.

Mục lục

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 1

Ta tỉnh dậy trong bóng tối mà không biết gì hơn. Ta đang ở đâu? Chuyện gì đã xảy ra thế này? Nhoáng một cái, ta đã quên hết tất cả. Ta không biết ta là đứa trẻ hay người lớn, là đàn ông hay đàn bà, là kẻ có tội hay người vô tội. Bóng đen dày đặc này là bóng đen của đêm tối hay bóng đen của tù ngục?

Ta chỉ biết điều này, càng cay đắng hơn vì đó là hành trang duy nhất ta có: ta vẫn đang sống. Chưa khi nào ta nếm trải trạng thái này: ta chỉ vẫn đang sống mà thôi. Cuộc sống là gì trong cái khoảnh khắc mà người ta có được đặc ân hiếm hoi là không nhận dạng nổi chính mình?

Trong khoảnh khắc này: ta sợ.

Tuy nhiên, không lúc nào ta được tự do hơn lúc ta chìm đắm trong trạng thái lãng quên ngắn ngủi khi tỉnh giấc. Ta là một đứa trẻ biết ngôn ngữ. Ta có thể đặt một từ nào đó cho sự khám phá còn chưa được gọi tên vào lúc ta sinh ra: ta bị đẩy vào nỗi khiếp sợ của người sống.

Trong giây phút kinh hoàng thoáng qua ấy, thậm chí ta không nhớ được rằng ngay cả khi tỉnh giấc, những hiện tượng như thế vẫn luôn có thể xảy đến. Ta đứng dậy, ta tìm cửa ra vào, ta lạc lối như ở trong một khách sạn vậy.

Và rồi những kỷ niệm, trong thoáng chốc, đưa thân xác ta trở về với thực tại và trả lại linh hồn cho nó. Ta thấy yên tâm nhưng thất vọng: vậy ra ta là thế, vậy ra ta chỉ là thế mà thôi.

Ngay sau đó vị trí của nhà ngục giam thân xác ta lại hiển hiện. Căn phòng của ta thông với phòng rửa ráy nơi ta vẫn thường dìm mình trong nước lạnh. Ta mong muốn cọ rửa gì trên mặt mình với sự cuồng nhiệt và thứ nước lạnh giá này nhỉ?

Sau đó chu trình khép kín được khởi động. Người nào có công việc riêng của người nấy, cà phê-thuốc lá, trà-bánh mì nướng hay dắt chó-đi dạo, người ta đã thu xếp công việc sao cho ít sợ hãi nhất có thể.

Quả thực, người ta dùng thời gian để đấu tranh chống lại nỗi khiếp sợ của người sống. Người ta bịa ra với nhau những định nghĩa để thoát khỏi nỗi khiếp sợ ấy: tôi tên là thế này, tôi làm việc ở chỗ kia, nghề của tôi là làm cái này, cái kia.

Mối lo sợ cứ ngấm ngấm tiếp tục công việc phá hoại của nó. Người ta không thể khiến nó im lặng hoàn toàn được. Anh tin rằng anh tên là thế này, rằng nghề nghiệp của anh là làm cái này, cái nọ, nhưng, lúc tỉnh dậy, không gì trong số những cái đó tồn tại cả. Có thể là những cái đó không tồn tại.

Mọi chuyện bắt đầu cách đây tám tháng. Tôi vừa trải qua nỗi đau tình ái tồi tệ đến mức tốt hơn hết là không nên đả động tới nữa. Thêm vào nỗi đau ấy là sự hổ thẹn mà tôi phải gánh chịu. Để tránh cho

mình khỏi tình trạng đau khổ như thế, tôi vò xé trái tim mình. Làm việc này không khó nhưng chẳng mấy tác dụng. Nỗi đau vẫn còn đó, vẫn tồn tại khắp nơi trong cơ thể tôi, dưới da và trên da, trong mắt, trong tai. Các giác quan trở thành kẻ thù của tôi, chúng không ngừng gợi lại câu chuyện ngu ngốc này.

Thế là tôi quyết định tiêu diệt các cảm giác của mình. Tôi chỉ việc tìm thấy bộ chuyển mạch bên trong cơ thể và chỉ việc ngã vào thế giới không-nóng-không-lạnh là đủ. Đây là hành động tự vẫn cảm giác, hành động bắt đầu một sự tồn tại mới.

Từ đó, tôi không còn đau đớn nữa. Tôi chẳng còn gì nữa. Lớp vỏ chì đè nặng lên tôi làm tôi nghẹt thở đã biến mất, những gì còn lại cũng biến mất. Tôi ở trong một trạng thái mông lung.

Sự giải tỏa qua đi, tôi bắt đầu cảm thấy buồn chán khôn nguôi. Tôi nghĩ đến việc lật lại bộ chuyển mạch bên trong cơ thể nhưng tôi nhận ra đó là điều bất khả. Tôi đâm ra bồn chồn lo lắng.

Những bản nhạc trước kia làm tôi xúc động nay không gợi lên trong tôi chút cảm xúc nào, ngay cả những cảm xúc cơ bản nhất, như ăn, uống, tắm rửa, tôi cũng không màng đến. Tôi đã bị cắt bỏ mọi cảm xúc.

Sự biến mất của tình cảm không ảnh hưởng nhiều đến tôi. Giọng nói của mẹ tôi qua điện thoại chỉ khiến tôi bực mình và chỉ gợi lên tiếng nước xối mà thôi. Tôi thôi lo lắng cho bà. Như thế lại tốt hơn.

Đối với những điều còn lại, thật không ổn. Cuộc sống đã trở thành sự chết chóc.

Cú chuyển là một album của ban nhạc Radiohead[\[1\]](#) có tựa đề *Chứng quên*. Tiêu đề này phù hợp với số phận tôi, vốn là một dạng của chứng quên cảm giác. Tôi mua album ấy. Tôi nghe và chẳng cảm nhận được gì. Đó là hệ quả mà từ lúc ấy trở đi tất cả các loại nhạc tạo ra nơi tôi. Tôi nhún vai với ý nghĩ phải dành thêm sáu mươi phút vô nghĩa nữa khi chuyển qua bài hát thứ ba với cái tựa đề gợi lên hình ảnh một cánh cửa quay. Đó là một chuỗi những âm thanh xa lạ, phát ra với sự dè sẻn đáng ngờ. Điệu nhạc đã được đặt tên, nó khiến ta hồi tưởng lại sức hấp dẫn phi lý của những cánh cửa quay đối với một đứa bé, nếu đứa bé mạo hiểm bước vào đấy, nó sẽ không thể thoát ra khỏi vòng quay của cánh cửa được. Thoạt đầu, bản nhạc ấy chẳng có gì khiến tôi xúc động cả, nhưng rồi tôi phát hiện ra, ở khóe mắt mình, một giọt nước mắt.

Phải chăng vì từ mấy tuần nay rồi tôi không cảm nhận được gì? Đối với tôi phản ứng dường như thái quá. Nhưng bài tiếp theo của album không gợi cho tôi điều gì khác ngoài cảm giác ngơ ngác lơ mơ mà những lần nghe đầu tiên gây ra. Khi album kết thúc, tôi tua lại bài thứ ba: toàn thân tôi run rẩy. Ngây ngất vì biết ơn, cơ thể tôi căng ra, hướng tới bản nhạc nghèo âm điệu này như thể nó là một bản opera Ý vậy, lòng biết ơn ấy quá sâu đậm vì cuối cùng cơ thể tôi cũng thoát được khỏi trạng thái băng giá của máy ướp lạnh. Tôi ấn nút *nghe lại* để kiểm tra sự thần diệu ngẫu hứng này.

Như tù nhân vừa được phóng thích, tôi lao vào tận hưởng niềm vui sướng. Tôi là đứa trẻ bị giam giữ trong cơn say mê của nó đối với cánh cửa quay, tôi quay đi quay lại theo hành trình tròn khép kín ấy. Dường như những người trong trạng thái suy sụp thường tìm kiếm sự rối loạn của tất cả các giác quan:

về phần mình, tôi chỉ có một giác quan còn hoạt động nhưng, với giác quan này, tôi có thể say đến tận đáy tâm hồn. Không bao giờ người ta sung sướng bằng khi người ta tìm được cách để siêu thoát như thế.

Sau đó, tôi đã hiểu ra: từ đây về sau điều làm tôi động lòng là điều không liên quan gì đến những cái mà ai cũng biết. Nếu một cảm xúc nào đó gợi lên niềm vui, nỗi buồn, tình yêu, sự luyến tiếc, nỗi tức giận, v.v... thì cảm xúc ấy vẫn không thể khiến lòng tôi hết giá băng. Sự nhạy cảm trong tôi chỉ để ngỏ cho những cảm giác chưa từng có, những cảm giác không thể bị xếp vào thể loại cảm giác tốt hay cảm giác xấu. Cũng như vậy đối với điều mà từ lúc ấy đã đến thế chỗ cho những tình cảm trong tôi: tôi chỉ còn cảm thấy những tình cảm gây rung động ngoài cái tốt và cái xấu thông thường.

Tai đưa tôi trở về giữa những người sống. Tôi quyết định mở một cửa sổ mới: mắt. Đường như nghệ thuật đương đại đã được thai nghén cho những người cùng hội cùng thuyền với tôi.

Người ta thấy tôi ở những nơi trước kia tôi không bao giờ lui tới, ở Beaubourg[2], ở FIAC[3]. Tôi nhận ra ở đây những đề xuất chẳng ăn khớp với bất cứ điều gì: nhưng đó là thứ cần thiết đối với tôi.

Còn xúc giác, đó là sự khởi đầu chẳng mấy suôn sẻ: vào lúc không hứng tình, tôi đã thử sinh hoạt đồng tính. Thế là tôi không còn mảnh đất mới nào cho hoạt động tình dục nữa và đành để việc giải quyết vấn đề này lại sau vậy.

Đối với vị giác cũng thế, mọi chuyện chẳng tiến triển dễ dàng gì. Người ta từng nói với tôi về những chủ cửa hàng ăn điên rồ, những người đã tạo ra các món ăn có ga với mùi vị lạ thường, nhưng thực đơn trung bình ở hiệu ăn của họ lại có giá năm trăm euro, tức là nửa tháng lương nhân viên chạy việc vặt của tôi. Không nên nghĩ đến chuyện tới ăn ở đó.

Khứu giác có điều này thật kỳ diệu, đó là nó không đòi hỏi bất cứ sự sở hữu nào. Trên đường phố, ta có thể bị kích thích mãnh liệt trước mùi nước hoa tỏa ra từ một người vô danh tính nào đấy. Đó là một giác quan lý tưởng, hiệu quả khác hẳn so với đôi tai luôn bị nút chặt, kín đáo khác hẳn so với đôi mắt mang cung cách ông chủ, tinh tế khác hẳn so với vị giác chỉ thích thú khi có đồ ăn thức uống. Nếu chúng ta sống theo mệnh lệnh của các giác quan, thì mũi sẽ biến chúng ta thành những nhà quý tộc.

Tôi học cách rung cảm trước những mùi vẫn chưa được nhận thức rõ: nhựa đường nóng trên các mặt đường được làm lại, nướm những quả cà chua, đá thô chưa đập, nhựa cây vừa mới chặt, bánh mì nguội mềm nhũn, giấy in loại cực xịn, những bông hồng đã khô héo từ lâu, nhựa vinyl[4], nhựa cây nguyên chất, tất cả đã trở thành nguồn khoái lạc vô bờ bến đối với tôi.

Khi thích đua đòi học làm sang, tôi đến gặp những người pha chế nước hoa ở quầy hàng của họ và theo yêu cầu của khách, họ tạo ra những thứ nước hoa chưa từng thấy bao giờ. Tôi ra khỏi nơi ấy, rất thích thú trước những màn trình diễn của họ và bị mấy người bán hàng ghét cay ghét đắng vì họ đã bỏ ra biết bao công sức để rồi tôi chẳng mua gì cả. Đó không phải là lỗi của tôi mà vì hàng của họ quá đắt.

Bất chấp những lạm dụng khứu giác thái quá này, hoặc chính vì những lạm dụng ấy mà cuối cùng bộ

phân sinh dục của tôi cũng phải lên tiếng phản nản.

Từ mấy tháng nay, tôi chẳng còn cảm hứng gì, ngay cả khi sống cô độc. Tôi đã hoài công nặn óc suy nghĩ, hoài công tưởng tượng ra điều không ai có thể nghĩ đến, không, quả thật, không gì có thể lôi cuốn nổi tôi. Tôi hoàn toàn đứng đưng với những tác phẩm văn học kỳ cục nhất viết về những chuyện phía dưới thắt lưng quần. Tôi cười phá lên trước những bộ phim khiêu dâm.

Tôi nói điều đó với đồng nghiệp Mohamed, anh ta bảo tôi:

- Cậu biết đấy, thật tồi tệ, nhưng nếu yêu, cậu sẽ khá hơn.

Gã lấu cá. Trong số tất cả những cảm nhận của tôi thì cảm nhận ấy, cái cảm nhận vốn thật kỳ diệu vì giúp người ta có khả năng tập hợp những gì tinh túy nhất quanh một con người ấy, lại là cảm nhận yếu kém nhất. Tôi giận Momo đã không hiểu nỗi khốn khổ của tôi và tôi lắm bầm:

- Chúng không còn bánh mì ư? Hãy cho chúng bánh xốp.

- Thế chuyện ấy diễn ra được bao lâu rồi? anh ta hỏi tôi.

- Ít nhất là năm tháng.

Anh ta nhìn tôi và tôi nhận thấy lòng thương hại của anh ta đang chuyển thành sự khinh miệt. Đáng ra tôi không nên nói cho anh ta biết rằng tôi đã từng thủ dâm. Điều này làm tôi nhớ lại một đoạn trong tác phẩm *Cái bụng Paris* trong đó kẻ tội nghiệp thú nhận với người đẹp bán thịt là anh ta đã không ăn gì từ ba ngày nay, điều này lập tức biến lòng thương hại của người đàn bà to béo thành sự khinh miệt ghét bỏ, vì tóm lại, để sống sót trong hoàn cảnh nhục nhã như thế, nhất thiết người ta phải thuộc về một thứ hạng thấp kém nào đó trong xã hội.

Một linh mục từng nói với tôi rằng người ta có thể trinh bạch mãi mãi. Các thành viên của giới tăng lữ vốn thực sự tuân thủ lời thề nguyện đó là minh chứng tốt nhất cho việc thực hành bản năng giới tính dưới hình thức này hay hình thức khác: đó là những con người khiến ta nể sợ. Tôi sẵn sàng làm tất cả để không trở thành những người như họ.

Tai là một điểm yếu. Không có mí như mắt khiến sự yếu kém ấy tăng gấp đôi: ta luôn nghe thấy những điều ta không muốn nghe, nhưng ta lại không nghe được những điều mà ta cần nghe. Tất cả mọi người đều nặng tai, ngay cả những người có đôi tai hoàn hảo. Âm nhạc cũng có chức năng là tự tạo ra ảo tưởng chế ngự được giác quan tồi tệ nhất trong số các giác quan này.

Xúc giác và thính giác khiến tôi trở thành kẻ mù lòa và tê liệt: kỳ lạ thay, tôi bắt đầu bù đắp những hụt hẫng tình dục của mình bằng một thứ âm nhạc kéo dài không đổi. Nghề nghiệp của tôi phù hợp với loại nhạc ấy: từ nay, tôi có thể đi xuyên Paris với đôi tai nghe gắn trên vành tai, trên chiếc mô tô gầm rú điên loạn.

Thế rồi điều phải đến đã đến: tôi đâm ngã một cụ già. Chẳng có gì nghiêm trọng cả. Ông chủ tôi không đồng tình với nhận định này và đuổi việc tôi ngay tức khắc. Ông ta còn cảnh báo những chủ xưởng quen biết ông ta là đừng có mướn tôi làm việc và cho tôi là mối nguy hiểm nơi công cộng.

Tôi trở lại là kẻ không tình dục và không việc làm: thật quá nhiều sự cắt xén đối với duy nhất một con người.

CHƯƠNG 2

Mối nguy hiểm nơi công cộng, ông chủ cũ của tôi đã nói như vậy. Tôi tự hỏi chẳng lẽ trong xã hội không còn nghề nào cho tôi nữa hay sao.

Ở quán rượu, tôi chơi một ván bi a với một tay người Nga rất điệu nghệ. Thấy gã nhắm đích với sự khéo léo hiếm có, tôi bèn hỏi xem gã làm thế nào để đạt được trình độ như vậy.

- Thói quen ngắm những mục tiêu, gã trả lời với vẻ giản dị của người trong nghề.

Tôi đã hiểu. Để gã biết gã đang tiếp chuyện ai, tôi không cho gã thắng nữa. Gã rít lên. Tôi nói với gã rằng tôi chính là người gã cần gặp. Gã dẫn tôi đến đầu kia Paris và giới thiệu tôi với sếp của gã, người đứng giấu mình sau một tấm kính một chiều.

Vì được tuyển dụng mà không gặp khó khăn gì nên tôi ủng hộ việc Nga gia nhập khối châu Âu. Chẳng cần giấy tờ, chẳng cần gì cả. Một bài bắn súng thử, một vài câu hỏi. Họ không yêu cầu cả chứng minh thư: tôi có thể khai bất cứ tên nào tôi muốn. Tôi đã khai tên Urbain^[5], đó là cái tên tôi hằng mơ ước. Với họ thế là đủ. Nếu không, chỉ cần một số điện thoại di động, vì một lý do có thể hiểu được.

Trên bản khai của tôi, tôi thấy họ ghi “tay súng ngoại hạng”. Điều này làm tôi vui. Đây là lần đầu tiên người ta phong cho tôi danh hiệu ngoại hạng và tôi mong muốn rằng việc đánh giá đó dựa trên một tiêu chuẩn khách quan. Khi tôi chào đời, các bà tiên cúi xuống nôi của tôi đã chỉ dành tặng tôi năng khiếu này: bắn súng. Khi còn là một đứa trẻ, tôi đã cảm thấy trong mắt và trong cơ thể mình năng lực nhắm bắn kỳ diệu ấy, và điều đó xảy ra trước cả khi tôi sở hữu thứ khí cụ thích hợp với mình. Cảm giác lạ thường vì có được một phép màu chắc chắn ở cái khí cụ nối dài cánh tay mình. Từ hội chợ này đến hội chợ khác, tôi có thể tập bắn, hay hơn thế, tôi có thể nhận thấy điều kỳ diệu này: bao giờ tôi cũng bắn trúng hồng tâm và mang về không biết bao nhiêu con thú nhồi bông khổng lồ.

Chiến thắng nằm ở ngay đầu khẩu súng trường của tôi, trừ mỗi việc tôi không có súng và chẳng có gì để đánh bại. Tôi luyện tiếc tài năng vô ích này, cũng như một nhà bình luận thể thao lại có tài năng bẩm sinh của người làm vườn, hoặc một thầy tu Tây Tạng lại có đôi chân của người thủy thủ trong vô vọng.

Nhờ gặp gã người Nga tôi mới phát hiện ra số mệnh của mình. Gã nhìn kỹ mười tám bìa các tông và nói:

- Hiếm thằng bắn được như mày. Và đàn bà thì chẳng có đứa nào cả.

Tôi thận trọng không đáp lời gã, nhưng vẫn tự hỏi không biết liệu đầu óc khinh miệt phụ nữ của gã sẽ còn được che giấu đến đâu. Gã nhắc lại:

- Không có hành động nào dũng mãnh hơn là ngắm bắn trúng đích.

Tôi không bình luận những lời lẽ lộ liễu của gã. Số tôi dường như gắn bó với những câu châm ngôn cứng nhắc.

- Chúc mừng nhé, gã nói trong khi đặt những tấm bia của tôi xuống. Tao phải báo trước cho mày rằng chuyện này cũng không giúp mày được nhiều lắm đâu. Những tay giết thuê của chúng tao đều được lệnh bắn sát gần. Và mày đừng hy vọng có vũ khí nào khác ngoài súng lục. Nhưng biết đâu đấy, nếu mày vớ phải một khách hàng có phản xạ nhanh... Còn chúng tao, chúng tao nhận mày làm việc như những nhà nghiên cứu khoa học, trong số những nhà khoa học này có thể sẽ xuất hiện một kẻ tầm cỡ, năng lực vượt trội: không biết mày có mang lại gì cho chúng tao không, nhưng chúng tao chỉ biết rằng một đứa như mày phải làm việc cho chúng tao, chứ không phải cho những kẻ cạnh tranh với chúng tao.

Tôi tự hỏi những kẻ cạnh tranh ấy có phải là cảnh sát không. Hay đúng hơn đấy phải là những băng nhóm giết thuê kinh địch.

Năng lực thiên bẩm của tôi vượt khỏi tầm kiểm soát của lý trí. Tay súng ngoại hạng bẩm sinh có cái nhìn của người phi công đường dài, có bàn tay không bao giờ run và tương đối vững vàng để không chùn bước. Thế mà, rất nhiều người có những phẩm chất này, lại bắn trượt con voi trong một hành lang hẹp. Tay súng ngoại hạng có khả năng thiết lập một giao điểm tuyệt vời giữa những gì mắt thấy và những gì mà hán bắn ra.

Tôi nóng ruột chờ nhiệm vụ đầu tiên. Tôi kiểm tra tin nhắn hai mươi lần một ngày. Sự bồn chồn lo lắng làm tôi thất cả bụng: không phải sự bồn chồn lo lắng vì công việc mà tôi còn chưa biết rõ là gì, mà là sự bồn chồn lo lắng sợ không được người ta lựa chọn.

CHƯƠNG 3

Chuông điện thoại reo vào giữa trưa.

- Công việc đầu tiên của mày sẽ đơn giản thôi. Đến chỗ tao đi.

Xe máy của tôi ít ra cũng có ích cho công việc mới của tôi giống như đối với công việc trước kia. Tôi đi xuyên qua Paris mất hai mươi phút. Người ta cho tôi xem những tấm ảnh của một tay trùm tư bản thực phẩm đang lấn quyền sếp.

- Tên này không muốn nghe bất kỳ điều gì hết. Chẳng mấy chốc, hắn sẽ không còn nghe được gì nữa.

- Thật nực cười, tôi vừa nói vừa nhìn tấm ảnh, nom gã thật mảnh dẻ.

- Hắn không ăn những thứ hắn bán. Hắn ấy mà, hắn không điên đâu.

Đêm ấy tôi đón lõng hắn ta ở trước tòa nhà nơi hắn đến gặp tình nhân. Tôi nhanh chóng bắn bẻ đầu hắn bằng hai phát đạn súng ngắn. Thế là điều kỳ diệu xảy ra.

Tôi không có thời gian suy nghĩ gì cả. Cần phải chuồn ngay. Chiếc xe máy đưa tôi ra xa, cảm giác về tốc độ khiến cảm giác về những gì tôi vừa trải qua tăng lên gấp hàng chục lần.

Tôi bước cầu thang bốn bậc một, nằm vật xuống giường. Tôi nằm lì ở đó. Tốt rồi, nhưng tôi cảm thấy mình yếu đuối hơn so với lúc nổ súng vào khách hàng của mình.

Cái gì đã xảy ra thế này? Tôi nhớ lại tim mình đã đập rất mạnh. Máu trong người tôi chảy dồn về những chỗ quan trọng. Thứ ngự trị trong tôi là cảm giác khoái trá về điều mới lạ: cuối cùng, tôi đã làm được điều mới.

Nếu như tôi khoái trá đến cực độ, thì đó là vì tôi đã hiến dâng cho chính mình cái mà tôi cần từ nhiều tháng nay: cái mới, cái chưa có tên, cái không thể gọi tên.

Không có gì mới mẻ, trinh nguyên như giết người. Cảm giác này không hề giống một cảm giác nào khác. Ta run rẩy vì thích thú ở những vùng rất khó xác định. Một cái gì mới lạ được giải phóng.

Không gì có thể triệt để hơn được bài tập rèn luyện ý chí quyền lực. Đối với một người mà ta không biết gì, ta sử dụng quyền lực tuyệt đối. Và như một bạo chúa xứng với danh hiệu của mình, ta chẳng hề để lại dấu vết tội lỗi.

Một nỗi sợ mơ hồ nảy sinh cùng với hành vi này. Nó như chất xúc tác làm tăng thêm lạc thú.

Last but not least[\[6\]](#), nếu hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ kiếm được nhiều tiền. Tồn tại một cảm giác khoái trá kỳ lạ vì được trả tiền cho việc đó.

Gã đàn ông ở chỗ chơi bi a tên là Youri.

- Mà làm việc tốt đấy, gã vừa nói vừa chìa cho tôi một cái phong bì. Đếm đi.

- Tao tin mày, tôi trả lời, vẻ rất hào phóng.

- Mày nhầm rồi.

Thế là tôi đếm. Điều đó chỉ làm tôi khó chịu.

- Bao giờ tao lại có việc?

- Mày thích à?

- Ừ.

- Thích vừa vừa thôi. Hãy điều độ. Nếu không, mày sẽ mất phong độ. Tới nay nhé?

Gã đưa cho tôi xem những tấm ảnh của một nhà báo thóc mách và lăm điều.

- Anh ta làm nhiều kế hoạch của sếp hay sao?

- Thế theo mày? Mày cho rằng chúng tao chọn những kẻ ấy nhằm mục đích gì?

- Để loại bỏ giúp nhân loại những kẻ bất lương.

- Nếu việc đó giúp mày nghĩ như vậy.

Tôi chẳng cần được giúp đỡ. Nhưng những ý nghĩ như thế khiến niềm vui của tôi tăng lên gấp mười lần. Trong khi đợi đêm xuống, tôi bồn chồn lo lắng, lo lắng về cảm giác trinh nguyên khi bắn súng. Cảm giác này từ nay đã trở nên quen thuộc với tôi. Liệu tôi có còn đạt được cực khoái nữa không? Tôi muốn tin là còn. Hai giây với tôi không đủ để nghiền ngẫm hết những điều mới lạ của sự kiện này.

Về mặt tình dục, người ta nói rằng lần đầu tiên không phải là lần thích nhất. Kinh nghiệm của tôi khẳng định nhận định này. Với việc giết người, ngay lần đầu tôi đã đạt tới sự cuồng say đến nỗi dường như tôi không thể tưởng tượng ra một khoái cảm nào hơn thế.

Bắn hai phát vào đầu đã thành quy tắc. Vào hộp sọ, bởi vì tốt nhất là phá hủy bộ phận trung tâm. Trong vô số các trường hợp, phát đạn đầu tiên thường giết chết đối phương. Phát thứ hai là để chắc ăn. Như

vậy, không bao giờ nạn nhân có thể sống sót.

- Và mày làm tăng khả năng gây biến dạng nạn nhân. Như vậy sẽ khiến việc điều tra chậm lại.

Về phần mình, tôi rất đồng tình với luật bắn phát thứ hai này, nó làm tăng gấp đôi sự khoái lạc của tôi.

Trong lúc ấn cò súng lần thứ hai, thậm chí tôi còn nhận thấy rằng lần này khoái hơn cả lần trước: lần thứ nhất tôi vẫn cảm thấy sức mạnh của ngón tay.

Điều tưởng là quy mô nhỏ lại xảy ra trên quy mô lớn: tôi có nhiều hứng thú với tay nhà báo hơn là với tay trùm buôn bán thực phẩm. Và tôi còn nhiều hứng thú hơn nữa với tay bộ trưởng tiếp theo.

- Khâu trung gian có vai trò của nó, Youri bình luận. Khi biết báo chí sẽ nói về vụ này, mày sẽ phần khích hơn.

Là người chỉ quan tâm đến tính chuyên nghiệp, tôi nổi sùng lên:

- Tao á, sự nổi tiếng không làm tao xúc động! Chính con người mới quan trọng.

- Được, rồi xem.

- Hãy thử thách tao đi, nếu mày không tin tao.

- Cứ làm như chính tao là người chọn khách hàng ấy.

- Mày thường chọn người giết thuê mà.

Đó là mặt khiến người ta thất vọng của nghề này: ngoài gã Youri làm trung gian ra, tôi không có quyền gặp những đồng nghiệp khác của mình. Thật khó có thể có tinh thần thực hiện công việc với một quy tắc như thế. Chính vì vậy, tôi càng tiếp xúc nhiều hơn với gã người Nga.

- Đôi lúc, tao cảm giác như mày không có ai để nói chuyện ấy, gã phàn nàn.

- Mày biết đấy, các khách hàng không nói chuyện.

- Thế mày không có bạn à?

Không, tao chưa bao giờ có bạn mà chỉ có những mối quan hệ nghề nghiệp. Ngay khi mất việc, tao sẽ chẳng còn ai nữa. Thời gian rồi chỉ để chơi gái. Nhưng bây giờ cũng thôi rồi vì không còn hứng thú.

Youri chắc phải cảm thấy điều đó. Gã ta hỏi tôi:

- Nếu khách hàng là nữ thì có hợp với mày không?

- Với tao, đàn ông hay đàn bà thì cũng đều thế cả, tôi trả lời.
- Mà nói gì vậy? Mà theo chính thống giáo à?
- Chính xác là không. Được, tao chấp nhận các khách hàng nữ.
- Tốt rồi. Trong đội, rất nhiều người từ chối khách hàng nữ.
- Thật quá đáng, cái tính khinh miệt phụ nữ ấy.
- Mà yên tâm. Khách hàng nữ hiếm khi có nhan sắc. Khi sếp muốn thanh toán một nhân tình không chung thủy, ông ấy nhất thiết phải tự làm điều đó.
- Ông ấy là người trọng danh dự à?
- Tao cho rằng trước tiên ông ấy thích điều đó, thích giết một cô gái đẹp. Những cô xấu xí ông ấy gạt cho bọn mình.

Khách hàng nữ đầu tiên của tôi là giám đốc một trung tâm văn hóa. Tôi thấy điều đó thật lạ lùng.

- Trung tâm này cũng văn hóa như mà với tao thôi, Youri nói. Đó là cái vỏ bọc.

Tôi không bao giờ biết được cái vỏ bọc này che giấu thứ gì. Nữ giám đốc là một người đàn bà to lớn có ria mép, bước đi núng nính trên đôi chân quá khẳng khiu so với bụng bà ta. Việc này đối với tôi chẳng khó khăn gì.

- Đàn ông hay đàn bà, chuyện đó có gì khác nhau đâu? Tao không hề cảm thấy sự khác biệt nào, tôi nói với Youri.

- Hãy chờ giết một cô nàng xinh đẹp.

- Giết một thằng đẹp trai cũng sẽ làm tao đau khổ. “Giới tính” duy nhất, đó là sắc đẹp.

- Chuyện bậy bạ tục tĩu mới này là gì vậy?

- Đó là một thứ triết học. “Giới tính” có nghĩa là “cái ngăn cách”. Những người đẹp tách riêng ra khỏi phần nhân loại còn lại vốn là một quần thể lúc nhúc và mờ nhạt.

- Đếm đi, Youri vừa nói vừa đưa cho tôi phong bì.

Radiohead rất hợp với cuộc sống mới của tôi. Phong cách nhạc của nhóm này và nghề nghiệp của tôi có điểm chung là tuyệt đối không luyến tiếc. Tôi cho các khách hàng của mình về châu ông bà ông vải

mà không hề suy nghĩ viên vòng đến quá khứ của họ: cho dù một ngày nào đó, các khách hàng của tôi là những người còn trẻ thì tôi cũng chẳng bận tâm. Nhân vật nam chính trong phim *A Clockwork Orange*[\[7\]](#) trở nên hung bạo khi nghe nhạc Beethoven; Radiohead, vốn còn lâu mới làm tôi điên tiết được, hiện đang biến tôi thành một cá thể luôn trong tư thế hết sức sẵn sàng đứng vững với thói đa cảm độc hại của những kỷ niệm.

Không hề có chút lạnh lùng nào trong thái độ của tôi đâu: chưa bao giờ tôi cảm thấy xúc động mãnh liệt như lúc tôi bắn giết. Nhưng tôi không hề sầu muộn, cũng không vì thế mà phần khích quá đáng. Mỗi sát thủ có cách giết người riêng, phù hợp với loại nhạc mà gã thường nghe: trong *A Clockwork Orange*, việc giết người gắn liền với giai điệu đắm say của *Bản giao hưởng số chín*, niềm vui này gần như khiến người ta nghẹt thở; còn tôi, tôi giết người do hiệu quả thôi miên của ban nhạc Radiohead.

Youri kiếm được nhiều tiền hơn tôi. Tuy nhiên, gã giết người ít hơn tôi.

- Cũng phải thôi, tao đảm nhận nhiều trách nhiệm hơn mày. Tao biết mặt sếp và tao có thông tin về từng thằng giết thuê.

- Bài học rút ra: nếu mày bị bắt, cả lũ chúng tao đều đi tong.

- Không, tao có một viên xianua trong răng hàm.

- Ai đảm bảo rằng mày sẽ sử dụng nó?

- Nếu tao không dùng nó, thì chính sếp là người sẽ thanh toán tao. Mà các biện pháp sếp sử dụng thì không hấp dẫn tao lắm.

- Nếu ông ta là một sát thủ cỡ ấy, tại sao ông ta thuê người làm việc này?

- Vì đó là một nghệ sĩ. Hai viên đạn vào đầu, như vậy là hạ thấp phẩm cách của ông chủ. Ông ta luôn cần nổi bật, luôn cần tinh tế, luôn cần sáng tạo. Tóm lại, sự thiếu kín đáo này sẽ rất nguy hiểm.

Cảm giác thuộc về một hội kín khiến tôi mê mẩn.

- Viên thuốc độc trong răng ấy, mày không sợ nhỡ ra cắn phải ư?

- Tao không được phép ăn kẹo cứng, gã trả lời với vẻ bình thản khiến tôi thán phục.

Tôi cho rằng gã xứng đáng với đồng lương của gã.

CHƯƠNG 4

Nghề này hợp với tôi và những đòi hỏi nghề nghiệp làm tôi vui sướng. Ví dụ: trước mỗi phi vụ, các tay súng phải rửa tay: để sạch tay thì ít mà cái chính là để tay không bị xâm xấp mồ hôi. Không gì tồi tệ hơn là những ngón tay nhớp nháp làm trượt khẩu súng lục và do đó làm mất độ chính xác. Vậy nên cần phải tránh những loại kem làm sạch có dầu hạnh đào vốn nổi tiếng làm mềm tay khi phủ lên tay một lớp dầu nhờn, lớp dầu này mà dây vào cò súng thì sẽ rất nguy hiểm. Không gì hơn loại xà phòng bánh Sunlight chanh kiểu cũ, một chất tẩy gi có thể đánh sạch cả những vết dầu mỡ trên quần.

Youri bắt đầu giao việc cho tôi vào một ngày tháng Hai rét mướt. Là tín đồ của những vòi tắm sen nóng bỏng vậy mà tôi vẫn có thói quen rửa tay bằng nước lạnh băng. Đó là động tác cuối cùng trước khi thực hiện nhiệm vụ: chà thật lâu gan bàn tay và các ngón tay bằng xà phòng Sunlight, xoa thật mạnh để bọt sủi lên thật nhiều, rồi xả bọt dưới tia nước lạnh tới mức tôi chờ để thấy những cục đá nhỏ chảy ra từ vòi. Tôi không biết tại sao mình lại vui thích khi làm bàn tay lạnh cóng đến thế. Sau đó, tôi lau khô tay bằng một chiếc khăn bông không hấp nóng để giữ cảm giác băng giá trên tay, cái cảm giác mà tôi rất ghét nếu nó lan tới các phần khác trên cơ thể, nhưng nó lại khiến tay tôi vô cùng dễ chịu như được tẩy uế khỏi những dơ bẩn vậy. Những tia nước lạnh không những không làm tê cóng các đốt ngón tay tôi, mà còn làm chúng trở nên sống động, mạnh mẽ và tự tin một cách kỳ lạ.

Sau khi ngẫm nghĩ, thì có một phần khác trong cơ thể tôi đòi được tắm nước lạnh trong khi những phần còn lại lại không chịu nổi. Đó là khuôn mặt, trừu tượng. Các phần khác của cơ thể tôi cần sự ấm áp bao nhiêu thì mặt và tay tôi lại tìm kiếm sự hải hùng của băng giá bấy nhiêu. Đây là điểm chung giữa mặt và hai bàn tay? Đó là ngôn ngữ, mặt thì nói còn đôi tay thì viết. Ngôn từ của tôi lạnh như cái chết.

Trên mặt bàn làm việc của Youri, có ảnh của nhiều phụ nữ đẹp.

- Người Nga à? tôi hást hàm hỏi gã.

- Người Pháp, gã nháy mắt trả lời.

- Sao chưa bao giờ tao gặp những đứa con gái như thế này ngoài phố nhỉ?

- Mà y từng gặp chúng rồi đấy. Bọn đàn ông ở đây đều mù hết. Ở Matxcova, chúng tao đã biết thế nào là nghèo khổ.

- Sao lại có chuyện đó được. Hình như tất cả phụ nữ Nga đều là mỹ nhân.

- Vì trước hết, đàn ông Nga có mắt, ngược lại với đàn ông Pháp, mắt chỉ nhòm vào túi mà thôi. Tin tao đi, con gái Pháp là nhất đấy.

Tôi nhớ cách đây đã lâu rồi những lời lẽ trên với tôi còn có ý nghĩa.

- Đừng làm bộ làm tịch nữa, Youri nói, gã đã hiểu sai những biểu hiện trên mặt tôi. Nhất định mày sẽ khoái khi thấy những kiểu nữ ấy.

Than ôi, không có gì kém chính xác hơn điều đó.

May mắn thay, ở tôi vẫn còn cảm giác giết người. Cảm giác này không bao giờ lừa dối tôi.

Sự nhạt nhẽo mà tôi đã rất sợ không làm lu mờ cơn cuồng nhiệt này: ngược lại, nó chỉ càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Nhu cầu được kết thúc một ngày trên chiếc giường của mình chỉ càng trở nên cấp bách hơn mà thôi. Chẳng có gì gọi là tình dục trong thái độ của tôi cả, tuy nhiên: tôi khá hiểu mình để biết rằng tôi chỉ có thể nghiệm thấy loại cảm xúc này với những người đẹp. Thế mà, những người bị tôi giết chưa bao giờ là những người đẹp, cũng không đủ ghê tởm để gợi lên ham muốn ngược đời.

Bóp cò nằm trong hành động giết người, nó khiến tôi có những nét chung với các vị thánh bất công nhất hoặc, ngược lại, với vị thần sành sỏi nhất, vị duy nhất biết phân biệt cái tốt và cái xấu. Vào lúc bắn, phần tinh túy nhất của não bộ không nghi ngờ gì việc kết thúc không những số phận các nạn nhân của tôi, mà còn hoàn thành ý muốn tối cao của Chúa.

Trước khi mất cảm giác, tôi không nghĩ mình lại có khả năng giết người như vậy. Hẳn tôi đã phải vượt qua rất nhiều trở ngại. Đó là do cơ thể đã tử tế và đầy lòng thương xót với đồng loại của nó. Tôi nhớ mình đã không thể đá con chó khi nó cắn vào đùi tôi.

Điều mà tôi phải vượt qua hiện nay để thanh toán những người lạ mặt này là sự đề kháng quá yếu ớt đến nỗi người ta hầu như chỉ có thể đánh giá đó là sự đề kháng về mặt thể chất. Trong pháo đài cuối cùng của cơ thể tôi, ở chỗ nào đó mà tôi không biết, và có lẽ chỉ đơn giản là một kỷ niệm, có tồn tại ký ức phi vật chất về những thứ được cho là vật chất và những thứ này không có chức năng nào khác ngoài việc phục vụ lạc thú của tôi. Người ta không thể thấy vui thú nếu thiếu mất một số bộ phận tối thiểu.

Nhưng số tối thiểu ấy cũng quá đủ. Trung khu khoái lạc của tôi từ nay được giới hạn ở những vùng phát dục nhỏ li ti; như thế chỉ thuận lợi hơn cho tôi khi chiếm lĩnh những vùng ấy bằng tâm hồn. Việc giết người bao hàm một gánh nặng tinh thần rất lớn: nếu cho rằng cực khoái xảy đến lúc xác thịt được thỏa thuê trong tâm trí, thì đó cũng là lúc người ta nắm được chìa khóa để giải mã công việc thường ngày của tôi.

Xe máy đối với tôi là phương tiện chủ yếu, nó giúp tôi tẩu thoát và chở tấm thân quý ám của tôi về tận phòng ngủ, ở đó tôi có thể làm cơ thể mình thỏa mãn.

Nếu trên đường tẩu thoát tôi đã để mất một ít hăng say, thì tôi sẽ khơi lại nhờ những hình ảnh giết chóc

khác, trong khi mơ tưởng đến những cách giết người mà tôi còn chưa biết: dao găm cắm vào tim, cắt cổ, chém đầu bằng kiếm. Để ảo ảnh khủng khiếp này gây ấn tượng mạnh, cần phải có đổ máu.

Kể cũng lạ, bởi cuối cùng cũng có thể đã có chừng ấy sự tàn bạo như siết cổ, đầu độc hay làm ngạt thở. Của quý của tôi chỉ nở ra trước những ý nghĩ máu me. Không có gì nực cười hơn thói dâm dục.

Một hôm, tôi gặp trên phố một cô gái mà cách đây khá lâu tôi từng yêu. Đó không phải lần đầu trong đời tôi tình cờ gặp người yêu cũ. Chưa bao giờ tôi thích tình huống này: đối mặt với những lỗi lầm tệ hại nhất trong quá khứ. Chưa nói đến việc phải cố tình phô ra những cử chỉ lúng túng vụng về.

Lần này, điều làm tôi ngạc nhiên nhất, đó là tôi chẳng ngượng ngịu tí nào. Tuyệt nhiên tôi không có cảm xúc gì cả. Tôi cũng không nghĩ đến chuyện chuồn sang vỉa hè bên kia. Tôi cất lời chào.

- Em thấy anh khỏe đấy chứ, nàng nói.

- Anh khỏe, thế còn em?

Nàng bĩu môi. Tôi đoán nàng muốn thổ lộ tâm tình. Lập tức tôi chia tay nàng.

- Anh là người không có tim, tôi nghe tiếng nàng nói sau lưng.

Quả thật, tôi chẳng còn tim. Không gian dành cho khổ đau và mẫn nguyện không trú ngụ trong lồng ngực tôi nữa, cái lồng ngực sẽ không bao giờ còn bị xuyên thủng hay ngập nước ấy. Thay vào đó là một cái bơm cơ khí hết sức vô cảm.

Tôi không luyện tiếc vùng nhạy cảm này, vậy mà đặc tính mỏng manh thiếu bền vững của nó từng gây ấn tượng cho tôi hơn mấy thứ sức mạnh huyền thoại rất nhiều. Tôi chưa bao giờ có trái tim của Rodrigue[8].

Tôi hỏi Youri xem gã có thích giết người không.

- Việc ấy khiến tao được giải thoát, gã nói.

- Giải thoát khỏi cái gì?

- Khỏi sự căng thẳng, khỏi nỗi kinh hoàng.

- Giết người không phải là một nỗi kinh hoàng sao?

- Không, đó là sự sợ hãi.

- Sự sợ hãi giúp mày thoát khỏi nỗi kinh hoàng ư?

- Đúng vậy, mày không thấy thế sao?

- Không.

- Vậy tại sao mày làm nghề này?

- Vì tao thích chính sự sợ hãi ấy. Tao không có nhu cầu giải thoát chính mình.

- Mày đúng là một gã đồi bại.

Tôi cảm thấy sự trọng thị biểu lộ trong giọng nói của gã và tôi thích để mặc gã với cảm tưởng tốt đẹp ấy.

Rất nhanh, tôi tự cho phép mình nhận thêm việc. Không có nhiều nhiệm vụ hợp với sở thích của tôi. Một ngày không có khách hàng làm tôi trở nên bứt rứt như một ngày không chơi gái trước kia. Tôi quá mệt mỏi vì luôn phải chờ đợi bên chiếc điện thoại như một gã nghiện tình dục chờ đợi những tin rao vặt màu hồng[9]. Chỉ cần suy nghĩ một lát là tôi có thể nhận thấy mình có quyền đưa ra vài sáng kiến.

Nếu như tên giết thuê là kẻ duy nhất thường xuyên thực hiện tội ác một cách hoàn hảo thì đó là bởi người ta đã chỉ định gã giết những nạn nhân mà gã không biết tí gì. Cảnh sát không thể thiết lập bất kỳ mối liên hệ nào. Do đó, không gì ngăn được tôi tự thân hành động, với điều kiện tuân thủ nguyên tắc cơ bản: tự chỉ định cho mình những khách hàng mà tôi không biết tí gì.

Lúc đầu, tôi tiến hành công việc với sự giúp đỡ của danh bạ điện thoại, bằng cách mở hủ họa, nhắm mắt nhắm mũi một cái tên nào đó. Cách làm này không hiệu nghiệm: người nào đấy mà ta biết tên sẽ không còn là người ta thực sự không quen biết nữa. Vào lúc thanh toán người ấy, tên của họ gây phiền cho tôi, như có một viên sỏi trong giày vậy. Thú vui của tôi đòi hỏi mọi rắc rối đều phải vắng bóng.

Người không quen biết lý tưởng là người ta gặp trên phố, người ta gặp mà không hề nhìn. Nếu ta quyết định giết người ấy, thì chỉ bởi đó là thời điểm thuận lợi: không có người thứ ba. Cơ hội làm nên kẻ cắp. Khi bắn hai viên đạn vào đầu hắn, ta cũng không biết ai sẽ là người ngạc nhiên nhất, hắn hay ta.

Tôi gọi đó là *fast-kill*[10], giống như người ta nói *fast-food*[11]. Tôi ủng hộ tên gọi này không nhiều bằng những người ăn ở nhà hàng McDonald's: những thú vui không nói ra mới là những thú vui tuyệt vời nhất.

Điều này vượt quá sức chịu đựng của tôi. “Mình đã trở thành một tên giết người hàng loạt rồi sao?” một buổi tối tôi tự hỏi. Câu hỏi này khiến tôi kinh hoàng, vì tầm cỡ bệnh lý của hiện tượng thì ít mà vì sự tầm thường dung tục của hiện tượng ấy thì nhiều. Việc giết người hàng loạt đối với tôi là chuyện quá nhàm của những phim ảnh hạng bét, là kỹ thuật cời nút màn kịch tồi tệ nhất của những nhà biên kịch hiện đại. Công chúng ngưỡng mộ điều đó, nó cho thấy sự thô thiển của biện pháp tiến hành.

Tôi yên tâm khi nhận thấy mình không có chút tính cách nào của một *serial killer*[12]. Tôi không mất

những thời gian chuẩn bị cho những vụ giết người với hàng nghìn chi tiết đã định trước, tôi giết bất kỳ ai để tuân thủ một đòi hỏi vệ sinh: tôi cần những vụ giết người hàng ngày của mình như những người khác cần thanh sô cô la đen của họ vậy. Vượt quá liều lượng làm tôi chán phát buồn nôn cũng như những người nghiện sô cô la. Điều đó có thể xảy ra, nếu chuông điện thoại reo vào lúc 22 giờ 30 phút, sau một khoảng cảm lạnh đau đớn. Tôi đã mệt tưởng chết, tôi đã tự thưởng cho mình một người nào đó và người ta lại trao cho tôi một nhiệm vụ về đêm. Không phải đợi lâu, tôi thi hành mệnh lệnh không chậm trễ và không hứng thú. Chẳng ai trên thế giới này cần sự vững vàng tuyệt đối bằng một kẻ giết thuê. Chỉ một sai sót nhỏ nhất là đi tong: anh ta bị gạt xuống cùng hàng với những nữ diễn viên già nua và chiếc điện thoại không bao giờ reo nữa.

Cũng vì thế mà tôi không lạm dụng các sáng kiến nực cười của mình: tôi nghĩ mình có nguy cơ mất việc. Thế là tôi đã từ bỏ một nghề mà tôi vốn ngưỡng mộ và nghề đó, so với nghề *fast-kill*, có nhiều lợi thế kỳ lạ: cảm giác thỏa mãn vì được lựa chọn, vì đáp ứng được các chuẩn mực tốt đẹp, khía cạnh giải trí vì phải nhận dạng khách hàng qua một tấm ảnh không phải lúc nào cũng là ảnh mới chụp, sự thăng hoa vì đôi khi được thủ tiêu một tên đầu giả bất lương chính cống, công việc đòi hỏi trí tưởng tượng khi ta nhận một nhiệm vụ đặc biệt khó khăn mà ta không thể hiểu nổi - “Tại sao sếp lại ra lệnh cho mình thanh toán một nữ tu dòng Carmel?” - *last but not least*, sự thoải mái dễ chịu không gì thay thế được của đồng lương.

Gã đã đánh hơi thấy ý định của tôi rồi sao? Có lẽ vì muốn cảnh báo tôi nên Youri nói với tôi về một đồng nghiệp từng bị bắt quả tang “giết người ngoài mệnh lệnh”.

- Mày đã sa thải thằng đó rồi chứ? tôi hỏi.

- Mày đùa à? Nó đã trở thành khách hàng của một đồng nghiệp khác, việc này không phải chờ lâu.

Tôi thấy chuyện đó thật tàn nhẫn. Trong trường hợp bị người ta bắt quả tang, tôi định sẽ bào chữa thế này:

“Tao sẽ không phải xoay sở như vậy nếu tao có những kế hoạch xứng đáng với tên gọi của nó. Tại sao chỉ giao nhiệm vụ cho tao hai mươi tư giờ trước khi tao phải thực hiện? Chúng mày sẽ không nói với tao rằng, ngày hôm trước, sếp không hề có khách hàng đó trong dự kiến của sếp đấy chứ? Tao biết, chúng mày sẽ trả lời rằng có một nguyên tắc là phải thận trọng, rằng nếu cảnh sát tóm được tao thì tốt hơn hết là tao không biết gì cả. Nhưng làm như thế có an toàn hơn không khi không giữ cho những kẻ giết thuê được ở trong trạng thái kinh hoàng? Liệu chúng mày nghĩ gì về sự lo âu của những gã mà khi ngủ dậy không biết chắc ngày hôm ấy gã có được giết người hay không? Chưa nói đến tầm quan trọng của tiền bạc: làm sao để cân đối chi tiêu khi không biết mình sẽ kiếm được bao nhiêu trong tuần? Tao không đòi hỏi chuyện trên trời dưới bể, tao chỉ đòi quyền được báo trước bảy mươi hai giờ trước khi thi hành nhiệm vụ thôi. Tao sẽ mặc cả như một người bán thảm len, nếu cần.”

Những lời huênh hoang thảm ấy chỉ để cho riêng tôi thôi - hình như tôi bắt đầu mắc chứng cuồng ám.

Tuy nhiên, chủ định của tôi là thích đáng. Sống trong thời hạn ngắn ngủi như thế đồng nghĩa với sống

trong vô vọng: để chịu đựng được điều đó, cần phải là một siêu nhân. Tôi làm ra vẻ một siêu nhân nhưng không thể huyền hoặc nổi bản thân mình. Không có nhạc của Radiohead, tôi sẽ không thể chịu đựng được: tôi chờ điện thoại di động rung trong khi nằm dài hàng giờ trên giường, nghe đi nghe lại bài *When I End and You Begin*. Bài hát nhắc mãi không thôi rằng bầu trời có thể sẽ sập nay mai - thật thế, trời có thể sập, khoảng không trữu nặng sẽ đè xuống, nghiền nát tôi, biến tôi thành kẻ sẵn sàng giết chóc.

- Mà làm gì cho hết thời gian giữa hai nhiệm vụ? tôi hỏi Youri.

- Chơi trò ô chữ. Còn mà?

- Nghe Radiohead.

- Hay lắm, Radiohead.

Gã nhảm hát những bài tử của nhóm nhạc này trong những năm 1990.

- Không, tôi ngắt lời. Tao nghiện ba album mới của họ cơ.

- Đó là nhạc thực nghiệm, gã nhăn mặt nói.

- Chính xác, tao là một kẻ giết người thực nghiệm.

- Thói học làm sang của mà ở đâu ra vậy?

Tôi rất có ý thức về sự trội hơn của mình: Youri thuộc nhóm tụt hậu. Tôi là một kẻ giết người của thiên niên kỷ thứ ba.

CHƯƠNG 5

Đêm nọ khách hàng của tôi là một nhà lãnh đạo công nghiệp, người mà mùa hè cũng như mùa đông, luôn luôn đội mũ. Ý nghĩ này khiến tôi hoảng loạn. Nếu mũ cản đường đạn và hộp sọ không vỡ tan, làm sao tôi dám chắc nhiệm vụ đã hoàn thành?

Cần phải làm cho ông ta bỏ mũ ra. Quý ông này không còn trẻ trung gì, ông ta phải có những cách hành xử riêng. Tôi quyết định cải trang thành một quý bà thượng lưu. Chắc mọi người phải thấy nực cười lắm vì tôi có thể hình của một công nhân bốc dỡ. May thay, lần này tôi có vài ngày để chuẩn bị.

Điều khó nhất là tìm ra cỡ giày cao gót vừa chân tôi, sau đó phải học cách đi nhún nhảy. Tôi cần làm ra vẻ mình giống kiểu quý bà xứng đáng được tôn kính: chắc chắn là tôi xứng đáng được như vậy nếu tôi diện giày cao gót. Một gã thợ may ham hấp đã tạo được cho tôi vóc dáng dễ coi. Bộ tóc giả và bóng đêm sẽ làm nốt phần việc còn lại.

Khách hàng của tôi sẽ bỏ mũ ra trong khoảng một phần tư giây, và đúng lúc ông ta nhấc mũ lên. Động tác của tôi sẽ cực kỳ mau lẹ.

Những lời cuối cùng của ông ta sẽ là “Chào bà”.

Có những loại nhạc ám ảnh ta đến mức ta không thể ngủ được và thậm chí không sống nổi. Não bộ lập trình lại khiến chúng cứ lặp đi lặp lại, để loại bất kỳ suy nghĩ nào khác ra khỏi đầu. Thoạt tiên, việc ta quên cả sự tồn tại của chính mình để đắm chìm vào một giai điệu là thú vui. Ta phấn khích vì ta chỉ còn là một bè của bản hòa tấu và như vậy ta đã thoát khỏi những suy ngẫm nhọc nhằn. Sức khỏe và nhiệt tình với công việc của ta được nâng lên.

Nhưng, dần dần, não bộ bắt đầu căng thẳng. Mỗi nốt ở thang âm có vị trí riêng của nó trong não ta và vì vẫn cùng những nốt nhạc ấy luôn luôn vang lên, nên một đường nhăn co giật hình thành trong đầu ta. Hành trình của các nốt nhạc trở thành con đường cực hình trào dâng trong tâm trí ta. Càng nực cười hơn là hành trình đó không hề gây ra một tiếng động nào: đó chỉ là ý niệm do âm thanh gợi lên. Nhưng nó đủ khiến ta inh tai choáng váng và co giật tới mức phát điên.

Thật khó mà thoát nổi cái ta đã tưởng là tự do. Kỹ thuật “đóng cái đinh này vào để đẩy cái đinh kia ra” tỏ ra không hiệu quả: không thể thay thế những nốt nhạc độc hại vì thế nào chúng cũng tái xuất hiện bằng những lớp âm thanh mà người ta đã phủ lên cho chúng.

Điều đó gợi nhắc đến chứng hoang tưởng yêu đương. Trong quá khứ, khi muốn thoát khỏi một cô gái đang chi phối mình, tôi đã tìm ra một phương cách đáng sợ: nghiên cứu thật kỹ cô gái ấy. Việc này đòi hỏi phải quan sát mọi lúc để có thể đẩy nhanh quá trình, vì nhờ quan sát cô ta mà tôi hiểu rằng chín phần mười thời gian, các quý cô này tự tạo cho mình một nhân vật và đóng vai nhân vật ấy. Nhận định

ấy khiến chủ đề nghiên cứu của tôi trở nên đơn giản đến mức giúp tôi khỏi bệnh ngay tức thì. Chỉ những cô nàng gợi cảm xúc về một tình yêu không thể dứt nổi mới là những cô nàng giữ được sự phức tạp khó tin của thực tế. Những cô nàng như thế chỉ chiếm có một phần triệu thôi mà.

Thoát khỏi một bản nhạc lại khó theo kiểu khác. Ở đây cũng vậy, sự giải thoát diễn ra bởi phương thức nhớ. Nhưng có lẽ chỉ nên học thuộc lòng những bản độc tấu bè trầm của Radiohead, những bản độc tấu gần giống như một lớp vỏ bọc bao quanh điều bí ẩn ấy! Đeo đôi tai nghe, tôi đơn độc tách mình ra, đắm chìm trong một thứ hộp cảm xúc, nghe đi nghe lại những album *Chứng quên*, *Kid A* và *Hail To The Thief*. Điều này tác động như một chiếc bơm tiêm, bơm liên tục vào cơ thể tôi chất ma túy gây khoái cảm mãnh liệt nhất. Khi tôi bỏ tai nghe ra để đi bắn giết, chiếc máy hát tự động trong não tôi không thay đổi chương trình.

Đó không phải là nền âm thanh, đó chính là hành động. Tôi giết người hoàn toàn nhịp nhàng với chiếc máy hát ấy.

- Mà mà mặc đồ phụ nữ thì sẽ thế nào nhỉ? Youri hỏi tôi.

- Chẳng thế nào cả, tao không có dáng dấp của một tên đóng giả gái. Trong ê kíp của bọn mình có nữ sát thủ không?

- Tao không có ý định nói với mà về những người khác.

- Đơn giản thôi, hãy nói xem có tội con gái không.

- Thời tiết đẹp đấy, nhưng coi chừng sẽ có bão tố.

- Đồng ý. Thế theo mà, đàn bà ấy, họ có thể giết người không?

- Tất nhiên rồi. Mà chui ở đâu ra thế?

- Ý tao muốn nói: đàn bà có thể giết người như bọn mình không?

- Sao lại không nhỉ?

Tôi bắt đầu thốt lên những câu sáo rỗng không thể tránh khỏi trong bất kỳ cuộc hội thoại nào về phân biệt giới tính. “Đàn ông và đàn bà không giống nhau mà bổ sung cho nhau và tôi sẽ giải thích cho các vị tại sao.” Thật sững sờ khi thấy mọi người luôn hào hứng với những lời nói đi nói lại ấy. Không gì làm người ta đồng tình bằng những lời sáo rỗng được nhắc đi nhắc lại. Còn tôi, tôi chỉ tìm cách khiến gã người Nga phôi bày tâm sự. Nhưng hỡi ôi, hần gã đã được tập luyện quá kỹ càng nên tôi chỉ làm gã bật ra được mấy từ:

- Nếu mà nghĩ theo cách đó...

Một số người khá xui xẻo trong việc tìm được tình yêu của đời họ, nhà văn của đời họ, triết gia của đời họ, v.v... Ta biết sớm muộn họ cũng sẽ trở nên lẫn lộn.

Điều tệ nhất đã đến với tôi: tôi đã gặp ban nhạc của đời mình. Dù những album của họ có hoàn thiện tinh tế đến đâu thì Radiohead vẫn làm tôi mù người hơn cả những bệnh lý nói trên. Tôi ghê tởm nhạc nền của họ, trước tiên là bởi không có gì tầm thường hơn thế, sau đó là bởi những giai điệu đẹp nhất có thể khiến đầu óc tê liệt đến mức chúng trở thành những lưỡi cưa thực sự... Không tồn tại tình yêu nền tảng, văn học nền tảng, tư duy nền tảng: nhưng tồn tại nền âm thanh, sự tệ hại ấy, thứ thuốc độc ấy. Chỉ còn tiếng nổ của những viên đạn vang lên trong nhà ngục thánh giác của tôi.

Lẽ ra tôi phải thích có những nữ sát thủ như chúng tôi. Trong các ảo ảnh giết chóc của mình, tôi đã chán ngấy việc phụ nữ chưa bao giờ đóng vai trò người hành quyết. Không gì ngăn cản tôi mơ đến điều đó nhưng tôi thiếu thí dụ quy chiếu để tạo cho mình một ý tưởng. Tôi không thích đàn ông hơn, cũng không thích phụ nữ hơn, tôi cần sự đa dạng, kể cả trong suy nghĩ.

Từ đó trở đi, khi gặp những cô gái hấp dẫn trên phố, trong lúc nhìn họ, câu hỏi duy nhất tôi tự đặt ra cho mình thường là: “Con bé này có thể giết người theo cách của mình không?” Lúc ấy hẳn vẻ mặt tôi kỳ quặc lắm vì tụi con gái có vẻ ngượng ngịu, khó chịu.

Những ngày mưa, mùi không khí khiến tôi có nhiều suy nghĩ lãng mạn: tôi nhìn thấy những nữ sát thủ xinh đẹp mặc áo mưa, cổ áo dựng đứng, đang chạy trốn, súng ngắn còn tỏa khói (than ôi, điều này không bao giờ xảy ra), nhảy đại lên mô tô của tôi rồi nói với tôi, ánh mắt van xin: “Hãy đưa em ra xa nơi này” - và họ vòng tay ôm lấy cứu tinh của mình. Đúng, bởi vì, đôi khi, những nữ sát thủ xinh đẹp ấy đều biến thành em, và mọi thứ luôn như thế khi người ta bịa ra một câu chuyện cho vui, lúc đầu đó là một nhóm các cô gái đẹp, bộ mặt nhiều vẻ, mơ hồ, dối trá, ta bỏ đi gặp họ và khi ta buông dây neo đến đâu, cái chung sẽ biến thành cái đặc biệt đến đấy, ta phân biệt được những cặp mắt, những đường cong rõ ràng, một sắc mặt, đôi khi âm sắc của một giọng nói. Eva sinh ra từ một cái xương sườn của Adam, các chàng trai trong những giấc mơ của tôi có khuôn mặt mà tôi đã gặp, tôi gặp rất nhiều đàn ông trong nghề của mình, nhưng hầu như không bao giờ gặp phụ nữ, vì vậy một cô gái nhất thiết phải được sinh ra từ tôi, các chàng trai, tôi biết rõ họ, các cô gái, tôi bịa ra họ, và lúc kết thúc ảo ảnh của mình, khi tôi đã có được em, em là duy nhất, và không ai trên cõi đời này hiện hữu được như em.

Thường thì việc giết người không làm tôi bị vấy bẩn: máu và óc vọt ra theo hướng đi của viên đạn, nghĩa là phía ngược lại với tôi. Nhưng cũng có khi máu bắn tung tóe, hoặc hộp sọ nổ tung một cách kỳ lạ, lúc ấy ta bị một hỗn hợp ghê tởm bắn vào khắp mình. Ta vừa trở về trên chiếc mô tô với tốc độ nhanh nhất vừa chăm chú nhìn vết máu trên ống tay áo, và khó mà tin được rằng nhạc của Mozart lại phát ra từ một hoàn cảnh ghê tởm như vậy.

Về đến nhà, việc đầu tiên tôi làm là đi tắm. Tôi đã nhầm: trước tiên phải giặt quần áo mới đúng. Nếu quần áo chỉ vấy máu không thôi, cũng đã khó giặt sạch rồi: tôi từng học được bằng kinh nghiệm xương máu của mình là nước nóng nấu chín các vết bẩn khiến ta không thể tẩy sạch được chúng. Hãy nhớ điều đó. Phương pháp ghi nhớ của tôi, đó là tôi giết người bằng máu lạnh. Máu chỉ có thể được rửa sạch bằng nước đá.

Tôi nhớ lại rằng, vào đầu tháng Ba, trời rất lạnh. Những người chờ mùa xuân đến buộc phải hứng bão tuyết. Người ta đã cử tôi đi thanh toán một công chứng viên ở Vincennes, máu trong đầu gã tràn qua mang tai: những vết thương ở thái dương này luôn luôn chảy máu nhiều hơn dự đoán. Tôi được lệnh phải cạo rửa lồi đi sau khi thủ tiêu xác chết. Thời tiết đã giúp tôi: tôi dùng xẻng xúc tuyết trong vườn và đổ lên những phiến đá lát nền vậy bần nhiều nhất. Việc này có hiệu quả và thơ mộng khác hẳn với việc lau chùi. Tiếc thay, không phải lúc nào ta cũng có tuyết trong tay.

Óc là thứ tồi tệ nhất. Những vết mỡ không có tên như vết chúng để lại. Bộ não, đó là mỡ nguyên chất, và mỡ thì không bao giờ sạch sẽ. Hơn nữa, nếu ta không bị vấy bẩn ở phát súng đầu tiên, ta có thể chắc chắn rằng ta sẽ không bao giờ bị vấy bẩn.

Tất cả điều đó khẳng định lý luận siêu hình của tôi: cơ thể không xấu, chỉ có tâm hồn xấu mà thôi. Cơ thể là máu: nó thật tinh khiết. Tâm hồn là trí óc: đó là mỡ. Chính mỡ của bộ não đã tạo ra cái xấu.

Nghề của tôi là làm điều xấu. Nếu tôi làm được việc ấy một cách thông dong như thế thì đó là bởi tôi không còn cơ thể để ngăn cản đầu óc tôi nữa.

Về cơ thể, tôi chỉ còn một bộ phận giả nhỏ xíu dành cho những tri giác mới mẻ phát hiện được nhờ những vụ giết người. Ở đây sự đau khổ còn chưa xuất hiện: các cảm giác của tôi không có một khái niệm nào về đạo đức.

Kẻ giết người là một cá nhân đầu tư vào các cuộc gặp gỡ của mình nhiều hơn hẳn số đông những người khác.

Quan hệ giữa con người ngày nay là gì? Đó là thứ quan hệ thảm hại vì nghèo khổ. Khi thấy thứ mà hiện nay người ta gọi bằng cái tên đẹp đẽ là “cuộc gặp gỡ”, người ta sẽ thất vọng. Gặp gỡ ai đó phải là một sự kiện. Điều này lẽ ra phải đảo lộn tất cả giống như một ẩn sĩ nhìn thấy một thầy tu kín ở cuối địa phận hẻo lánh nơi ông ta ở, sau bốn mươi ngày đơn độc.

Tính tầm thường về số lượng đã làm xong công việc của nó: một cuộc gặp, đó chẳng là gì cả. Ta có những ví dụ điển hình: Proust[\[13\]](#) gặp Joyce[\[14\]](#) trên một chiếc taxi và trong lần tiếp xúc duy nhất ấy, họ chỉ nói chuyện về giá cả chuyến xe; tất cả xảy ra như thể không còn ai tin vào các cuộc gặp gỡ hay nói cách khác là tin vào khả năng tuyệt vời là được quen biết người khác nữa.

Kẻ giết người đi xa hơn những người khác: anh ta mạo hiểm thanh toán người mà anh ta gặp. Điều đó tạo ra một mối liên hệ. Nếu Proust ám sát Joyce trong xe taxi, có lẽ người ta sẽ ít thất vọng hơn, người ta sẽ nói với nhau rằng hai người đó đã tìm thấy nhau.

Dĩ nhiên điều này không đủ, nhất là trong trường hợp kẻ giết thuê không có quyền biết anh ta sẽ loại trừ ai. Nhưng đó cũng là một cái gì đấy rồi. Mặt khác, sự cảm đoán nói trên là một mâu thuẫn trong những lời sau: khi ta giết ai thì ta biết người đó.

Đây là một dạng quen thuộc trong Kinh Thánh: người bị giết tự hiến mình. Ta phát hiện ra từ một người nào đó điều thầm kín tuyệt đối này: cái chết của người ấy.

CHƯƠNG 6

- Tao không biết tại sao mày lại có vẻ khó chịu, tôi nói với gã Youri. Tất nhiên tao sẵn sàng hạ thủ lão bộ trưởng này rồi. Đây không phải lần đầu tiên của tao. Hơn nữa, tao ấy à, tao cóc cần biết nghề nghiệp của các khách hàng! Từ khi nào một lão bộ trưởng làm tao xúc động thế? Còn mày, mày xúc động à?
- Không. Nhưng phải thanh toán cả gia đình lão.
- Càng tốt. Tao kinh tởm những gia đình. Khi nghe nói đến “gia đình”, tao nghĩ tới những bữa cơm trưa vào ngày Chủ nhật, bà cô quay phim lúc tao 13 tuổi với chiếc Caméscope của bà và tao chỉ muốn chết thôi. Nếu lúc đó họ đưa cho tao một khẩu súng lục, thì chắc chắn tao không nả đạn vào đĩa thịt gà xào đồ đâu.
- Nói đến gia đình là nói đến bọn trẻ con.
- Hừm, bọn trẻ con. Tao ghét trẻ con. Tội tệ, ngu xuẩn, ích kỷ và lúc nào cũng rống rít. Hơn nữa lại là bọn trẻ nhà lão bộ trưởng. Hẳn chúng phải là những đứa tội tệ nhất trong đám trẻ con. Tao vui mừng được loại bỏ lũ nhóc ghê tởm này ra khỏi hành tinh của chúng ta.
- Vợ của lão bộ trưởng này khá xinh đẹp, gã vừa nói vừa đưa cho tôi một tấm ảnh.
- Ui cha, nhưng quý bà ấy không phải loại người thích hợp với tao. Vả lại, giết một phụ nữ mảnh dẻ như thế sẽ làm tao thay đổi.
- Urbain, mày là thằng tội tệ nhất trong đội, gã Youri nói với giọng thán phục.
- Bắn vỡ sọ năm mạng người, tao sẽ được nhận gấp năm cát sê chứ?
- Được. Nhưng tao nhắc mày cần lưu ý chuyện này: mày sẽ không kiếm được gì nếu không mang về chiếc cặp của lão bộ trưởng. Đây mới là mục tiêu thực sự của phi vụ này. Chăm lấy, đây là ảnh của lão và ba đứa trẻ.
- Tao phải làm gì với ảnh của bọn nhãi này?
- Để chắc chắn rằng mày không nhầm chúng với những đứa trẻ khác. Mày hãy hình dung xem nhớ một trong mấy đứa nó mời một thằng bạn cùng lớp đến nhà chơi cuối tuần thì sao.
- Trong trường hợp đó, tao phải chờ lại thằng nhóc bạn nó à?

- Tất nhiên là không.
- Vậy thì tại sao tao phải cần những bức ảnh này?
- Để biết mày có dễ sót đĩa nào không! Đếm đủ ba đĩa, chưa chắc đã đủ.
- Nhanh chóng nhận ra chúng là hết sức cần thiết. Đúng là khó có thể phân biệt được mặt mũi một gã nào đấy khi gã đã bị bắn vỡ đầu.
- Nếu mày bắn vào một bên thái dương rồi bắn nốt vào bên kia, hơi chệch lên trên một tí, thì mày chắc chắn đã hạ thủ được đối tượng mà không làm gã biến dạng.
- Động tác này không nhanh. Mày phải quay một vòng quanh khách hàng.
- Không nhất thiết như vậy. Mày phải thuận cả hai tay.
- Nếu tao không thuận hai tay thì sao?
- Phải thuận cả hai tay. Luyện tập đi. Có cách đấy.
- Bỏ ra nhiều công sức như thế chỉ để không làm biến dạng khách hàng thôi sao?
- Một số hội viên có quyền lực trong hội đòi hỏi. Lần này không có chuyện như vậy.
- Mẹ kiếp, họ đang ở nông thôn!
- Phải. Nhưng ở Paris, mày sẽ phải thanh toán bọn người giúp việc. Ở nhà nghỉ nông thôn, những người này tự lo bữa ăn nhẹ.
- Đối với tao, giết bọn đầy tớ sẽ chẳng có gì đáng phải bận tâm cả. Trong khi đằng này lại phải mò về nông thôn!
- Hành động đi, đang là tháng Năm, đẹp đấy. Ở đấy, họ không có hàng xóm. Mày sẽ thấy thuận lợi.

Tôi nghiên cứu sơ đồ. Nếu đi xe máy, phải mất ít nhất hai giờ phóng hết tốc lực.

Tôi xem ảnh. Lão bộ trưởng có vẻ nhã nhặn một cách giả tạo làm tôi khó chịu. Bọn nhóc: một con bé khoảng mười sáu tuổi, hai đứa con trai, đứa lớn chừng mười tuổi, còn đứa bé chừng năm tuổi. Tuổi chúng cách nhau khá đều, điều này bốc mùi Kế hoạch hóa gia đình. Được cái là không phải cưới cho chúng cùng một ngày.

Mọi lần, tôi chăm sóc khách hàng về đêm. Lần này ở nông thôn, tôi cho rằng chọn buổi sáng mới là khôn khéo. Tôi sẽ rời Paris vào sáu giờ ngày hôm sau, lúc rạng sáng. Tôi sẽ đến ngôi nhà ở nông thôn

của họ vào khoảng tám hay chín giờ, đúng lúc họ vẫn đang ngủ nướng vào ngày Chủ nhật. Món bánh sừng bò nóng cho bữa sáng của họ, sẽ là tôi.

Tôi để đồng hồ báo thức và thiếp đi ngay sau đó như một người làm việc chăm chỉ.

Bốn giờ, không tài nào ngủ được nữa. Có lẽ vì tối hôm trước tôi đã đi ngủ quá sớm sau một bữa ăn ngon miệng. Tôi đang sung sức và cảm thấy da thịt ngứa ngáy thúc giục tôi đến với những không gian rộng lớn.

Trên đường chỉ có mình tôi. Đồng quê lúc mặt trời mọc thật đẹp. Chưa bao giờ tôi được thấy hơi nước bốc trên mặt đất như thế này. Cái máy hát tự động trong đầu tôi được lập trình để nhai đi nhai lại bài *Everything In Its Right Place* của Radiohead.

Tôi không xúc động chút nào, nhưng cảm thấy hưng phấn một cách kỳ lạ. Khí trời buổi sớm cũng làm tôi phấn chấn. Trong không gian phẳng phát mùi gì đó trinh nguyên như báo trước những nguy hiểm vô cùng tận.

Khi tôi đến ngôi nhà, lần đầu tiên trong đời, tôi có cảm giác thoải mái như người đã sống ở đó từ lâu. Ngay lập tức tôi thấy như đang ở nhà mình vậy. Phải chăng vì ở đây yên tĩnh? Hay vì những bức tường cũ mộc mạc này? Hay vì khu vườn giữa làng quê này? Tôi sẽ ở lại đó mãi mãi nếu không vì công việc.

Cửa vào bếp mở sẵn. Ở nông thôn, người ta không lo mất mát gì. Tôi không cưỡng lại được sự cám dỗ của cái tủ lạnh. Tiếc quá, trong tủ không có sữa tươi trang trại như tôi thèm muốn giữa khung cảnh thôn dã này. Rất nhiều không phần trăm trong những thực phẩm dự trữ ở đây. Chán nản, tôi tự an ủi bằng cách dốc ngược chai vang đỏ tu một ngụm.

Tôi nhón chân đi lên cầu thang gỗ của ngôi nhà. Thật may là tôi đã kiểm tra đồng thực phẩm dự phòng đáng ghét của họ, không thì vẻ đẹp của nơi này lại khiến tôi thấy những người ở đây thật đáng mến.

Tình cờ, tôi đi vào một căn phòng. Hai đứa con trai đang ngủ say. Nhiệm vụ của tôi thật dễ dàng.

Phòng tiếp theo gây cho tôi nhiều rắc rối hơn. Mụ chủ nằm một mình trên chiếc giường đôi. Tôi thanh toán mụ và tự hỏi không biết lão chủ đang ở đâu. Lão ta đã nằm trên giường này nhưng lại dậy rồi. Bù vào đó, tôi nhìn thấy chiếc cặp mà không cần tìm kiếm.

“Có lẽ lão đang chạy bộ, tôi nghĩ. Mình sẽ tóm lão khi lão quay về.” Trong khi chờ đợi, tôi còn phải hạ sát đứa con gái. Phòng cuối cùng chỉ có thể là phòng của nó. Ở đây cũng vậy, trên cái giường bừa bộn không có ai cả.

“Chạy bộ cùng bố nó ư?” tôi tự hỏi. Có thể lắm. Điều đó giải thích cái đồng không phần trăm trong tủ lạnh của họ. Thanh thiếu niên thời nay toàn những đứa mắc bệnh chán ăn.

Tôi nhìn xung quanh. Tôi thật uổng công là một kẻ giết thuê, bởi cái căn phòng dành cho thiếu nữ này

vẫn gọi lên trong tôi chút tò mò thánh thiện. Tôi có thể biết gì về con bé qua những thứ mà tôi nhìn thấy không? Trên tường không có ảnh cũng không có tranh. Tôi cố nhớ lại khuôn mặt nó trong tấm ảnh họ đưa tôi. Con bé không gây cho tôi ấn tượng gì đặc biệt. Một con bé tóc nâu mượt mà nom cũng có vẻ khôn ngoan.

Được một lần duy nhất, tôi thấy hạnh phúc vì không có cảm giác. Nếu chẳng phải tôi mà là bất kỳ người nào khác, thì người ấy đã có thể bị xao động trước con bé này, cái con bé sẽ không có thời gian để trưởng thành ấy.

Hình như tôi nghe thấy một tiếng động phía trên đầu. Chiếc cầu thang dẫn tới một cánh cửa hé mở. Qua kẽ hở, đôi mắt ở vị trí không bị phát hiện của tôi đã được chứng kiến cảnh tượng thật khó tin.

Đó là một phòng tắm. Trong chiếc bồn tắm đầy nước và bọt xà phòng, lão bộ trưởng, trần truồng với hai cánh tay giơ cao, đang hốt hoảng nhìn đứa con gái hăm dọa lão với một khẩu súng ngắn.

- Ông giấu nó ở đâu? con nhóc hỏi lão bằng giọng giận dữ.

- Để xem đã nào, con yêu, đừng đùa nữa. Dĩ nhiên bố sẽ trả lại nó cho con.

Có lẽ cũng với cái giọng ấy lão ta đã từng tham gia các cuộc thảo luận trên truyền hình.

- Tôi không đòi ông trả nó lại cho tôi, tôi muốn ông nói cho tôi biết ông đã để nó ở đâu. Tôi sẽ tự tìm lấy.

- Trong phòng bố, mẹ con vẫn còn ngủ. Đừng đến đó, con sẽ làm mẹ thức giấc.

- Ở chỗ nào trong phòng ông?

- Nghe bố đi, bố cũng không nhớ nữa.

- Nếu ông không mau nhớ lại, tôi thề là tôi sẽ bắn ông.

- Thật điên rồ. Làm sao con có được khẩu súng này?

- Hôm kia, tôi đã xoáy được cửa một gã lính gác nhà Quốc hội.

- Con đã vi phạm pháp luật nghiêm trọng rồi đấy. Con vừa mười tám tuổi, con không còn được bảo vệ như trẻ vị thành niên nữa đâu.

- Còn ông, ông đã phạm một tội ác.

- Thôi nào, chẳng có luật nào trên thế giới này lại...

- Lấy cắp nhật ký của người khác, thật đê tiện.

- Bố quả thật rất tiếc. Con quá bí hiểm, bố không thể biết nổi tí gì về con. Chuyện này sẽ thay đổi, ngay bây giờ. Từ nay về sau, chúng ta sẽ nói chuyện với nhau, con và bố.

- Đây sẽ là lần nói chuyện đầu tiên và cũng là lần cuối cùng nếu ông không nói cho tôi biết ông đã giấu cuốn sổ ở đâu.

Nhờ con bé, có lẽ tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo: súng của nó giống súng của tôi. Ta sẽ để con bé thực hiện vụ sát hại tuyệt vời này. Cần phải để nó trừ khử bố nó. Tôi hồi hộp nín thở chờ kết cục. Sẽ giết hay sẽ không giết? Tôi luôn mơ ước được thấy một nữ sát thủ, giờ đây tôi đã được mãn nguyện. Phải chăng đó là vì con bé đang cầm vũ khí? Tôi thấy nó đẹp hơn rất nhiều so với trên ảnh.

- Con gái yêu của bố, hãy để bố đi tìm. Bố nói với con là bố không nhớ đã để nó ở đâu nữa...

- Điều này có nghĩa là ông vứt nó ở bất cứ xó xỉnh nào. Như thế còn nghiêm trọng hơn.

- Bố là bố con. Chắc con sẽ không giết bố con.

- Đó gọi là: tội giết bố. Nếu hành động này có một cái tên, thì nghĩa là nó tồn tại đấy.

- Giết bố mình vì một cuốn nhật ký!

- Không có từ nào dành cho việc xâm phạm một cuốn nhật ký cả. Điều đó chứng tỏ sự việc này càng nghiêm trọng hơn, một sự việc không thể gọi tên được.

- Nhưng những điều con viết đâu nguy hại cho ai.

- Thế nào? Ông đã đọc rồi ư?

- Tất nhiên. Nếu không, tại sao bố lại lấy nó?

Thật quá sức chịu đựng của con bé. Nó xả hết băng đạn. Lão bộ trưởng sừng sốt, trượt vào nước, chết ngay.

Đứng lặng đi, con bé chăm chú nhìn xác bố nó, hưng phấn như một nghệ sĩ vừa tạo được tác phẩm đầu tiên. Máu hòa với bọt xà phòng trong bồn tắm.

Đáng lẽ tôi đã có thể thanh toán con bé mà nó không biết, nhưng tôi thích nó nhìn thấy tôi bắn nó. Khi cặp mắt to tròn của nó quay sang nhìn tôi chằm chằm, tôi bèn áp dụng luôn phương pháp mà gã Youri chỉ cho tôi: bắn vào thái dương bên này, rồi bắn vào thái dương bên kia, hơi chệch lên trên.

Con bé không hề chớp mắt.

Tôi quay lại phòng mẹ vợ lão bộ trưởng lấy chiếc cặp rồi ra đi.

Trên đường, tôi phải dừng lại. Tôi không thể đợi đến khi về tới Paris. Giấu mình sau những bụi cây, tôi tự kích động khoái cảm. Thật lạ lùng, tôi không đạt được hứng thú như mong đợi.

Trong khi lao xe thực mạng trên đường nhựa, tôi nghiền ngẫm nỗi thất vọng của mình: tại sao tôi lại chẳng mấy thích thú như vậy? Cho tới bây giờ, tôi luôn hoàn thành tốt mọi nhiệm vụ dù toàn phải khủ những mẹ đàn bà xấu xí. Được một lần thanh toán một cô gái xinh xắn như thế này, vậy mà tôi chỉ đạt được khoái cảm xoàng xoàng. Càng lạ lùng hơn vì sự hưng phấn của tôi luôn bị ngắt quãng.

Thói thủ dâm dứt khoát không phải là thứ khoa học chính xác.

Về đến căn hộ của mình, tôi thử lại việc đó trên giường: có lẽ tôi cần sự kín đáo của căn phòng để đạt tới cõi cực lạc. Những sự việc vừa qua đang tái hiện trong đầu tôi như một cuốn phim: hai thằng nhóc, mẹ vợ, phòng tắm, lão bộ trưởng, con gái lão... Không còn là lần đầu sử dụng những hình ảnh giết chóc nữa, nhưng cũng tạm được. Tuy nhiên, thêm một lần nữa, thì mọi thứ lại đầu voi đuôi chuột.

Quá chán nản, tôi tự hỏi hay tôi là một kẻ đồi bại, thuộc loại người chỉ thỏa mãn thực sự với những con mẹ luống tuổi sồn sồn hoặc với những quý ngài ăn vận chững chạc mà thôi.

Bực mình, tôi tóm lấy chiếc cặp: nó chứa cái gì mà quan trọng đến vậy? Trong những mớ tài liệu nhảm chán, tôi thấy cuốn nhật ký của con bé. Thì ra lão đã giấu nó ở đây, quân đều giả.

Hé mở cuốn sổ, tôi thấy nét chữ trẻ con viết nắn nót bằng mực xanh lấp đầy các trang. Tôi xấu hổ đóng ngay cuốn sổ lại. Lần đầu tiên, tôi cảm nhận được rõ rệt về cái tốt và cái xấu.

Không giây phút nào tôi lại định không thanh toán con nhóc. Hợp đồng là hợp đồng, kẻ giết thuê biết rõ điều đó hơn bất kỳ ai. Nhưng đọc nhật ký của con bé với tôi lại như là một tội ác không thể cứu chuộc.

Bằng chứng là con nhóc vắt mũi chưa sạch này đã không ngần ngại giết bố nó chỉ vì điều đáng trách ấy. Nếu ở địa vị nó, có lẽ tôi cũng làm tương tự, vì việc đọc trộm nhật ký thì ít mà vì thái độ của lão là nhiều: cách nói năng của lão làm tôi không chịu nổi. Người ta có thể nghĩ rằng lão đang nói với các cử tri của lão. Hơn nữa, tại sao lão không nói ngay cho con bé biết lão cất kho báu của nó ở đâu? Cứ như thể lão đã tìm cách làm cho nó tức giận.

Trăm phần trăm là lão vẫn nhớ chỗ lão đã giấu cuốn nhật ký của con bé. Nếu lão chối, thì đó là vì những tài liệu trong chiếc cặp của lão không thể để lộ cho người khác biết, ngay cả với con gái lão.

Đó là những tài liệu cần được giữ bí mật. Tuy nhiên, chúng làm tôi dường như chán nản khôn tả. Một trong những thói hoang tưởng của đám chính trị gia là thích tưởng tượng rằng những lời hứa hão của họ lôi cuốn được đám đông.

Vật duy nhất trong chiếc cặp có thể hấp dẫn người khác là cuốn sổ của con bé. Thế mà tôi lại lên án ông bố ấy trong khi tôi nóng lòng muốn bắt chước lão ta! Tôi đã uống công khi tự nhủ rằng những điều thầm kín của con bé này chắc chắn chẳng có gì thú vị hết cả, rằng hành động giữ cuốn nhật ký chỉ chứng tỏ sự khờ khạo của nó mà thôi, bởi tôi thèm đọc nó đến chết được.

Tôi quyết định cưỡng lại ý muốn của mình. Quyết tâm này của tôi được cổ vũ bởi cái đói: giết người khiến bụng tôi cồn cào, tôi luôn nghiệm thấy điều đó. Cảm giác thèm ăn được tăng thêm bằng những hoang tưởng tình dục mà tôi tự thưởng cho mình ngay sau đó. Để đề phòng những cơn đói cồn cào, tôi chất thức ăn đầy tủ lạnh trước mỗi lần thi hành nhiệm vụ.

Lần này, tôi đã thanh toán năm người. Không, bốn người. Tôi có đủ lý do để chén đến vỡ bụng. Ăn sau khi làm xong công việc: thật hạnh phúc. Ta là loại người lao động cực nhọc đáng được hưởng bữa ăn nhẹ này. Ta ăn ngẫu nhiên mà không chút ân hận vì ta đã kiếm được miếng ăn hàng ngày bằng mồ hôi của khẩu súng lục.

Giết người khiến ta thèm ăn không phải bất cứ thứ gì. Lúc còn nhỏ, tôi hay xem phim hình sự trên vô tuyến. Khi những người đàn ông bắt đầu bắn nhau, cậu tôi thường nói: “Sẽ có thịt nguội đấy.” Có phải vì lời nói này của cậu không? Tôi luôn nhận thấy rằng giết người khiến tôi thèm ăn thịt nguội.

Không có gì liên quan tới thịt lợn ướp hay nước xốt cải cay: chỉ cần thịt luộc sau đó để nguội. Người ta có thể tự làm lấy. Về phần mình, tôi thích chén thả phan phan món khoái khẩu này. Tôi mua thịt bò rán nguội, gà rán. Nếu phải tự tay làm bếp, hứng thú sẽ giảm, tôi không biết tại sao.

Tôi nhớ rằng sau cái tay nhà báo đầu tiên mà tôi sát hại ấy, tôi đã có ý định ngu xuẩn là hâm nóng món thịt bò rán để xem: điều đó chẳng cho tôi biết điều gì. Khi nóng, thịt có mùi vị của món ăn. Khi nguội, nó có mùi cơ thể người.

Tôi đã nói rõ: cơ thể chứ không phải da thịt. Trong da thịt, tất cả làm tôi chán ngấy: lời nói và sự việc. Da thịt, đó là pa tê, là chả thịt rán, là người đàn ông đã phát triển đầy đủ, là người đàn bà ngớ ngẩn khờ dại. Tôi thích cơ thể, thứ ngôn từ khỏe khoắn và thuần khiết, kiểu thực tại vững chắc và mãnh liệt.

Tôi lấy từ trong tủ lạnh con gà rán mà tôi đã dự trữ ra. Đó là một con gà giò có đôi chân gầy guộc, một xác chết nằm ngửa, cánh và chân gập lại. Một lựa chọn tuyệt vời.

Cái tôi thích trong con gà này, đó là bộ xương. Vì thế tôi nhai ngẫu nhiên tất cả để xương lộ ra. Tôi cắn ngập răng vào đó: điên dại dùng hàm cắn vỡ những chiếc xương mặn tẩm hạt tiêu. Không có khớp xương nào mà tôi không nhai vỡ được. Tôi làm chủ cả những cái sụn ương ngạnh nhất, cả cái xương lười hái định kháng cự đến cùng, cả những dẻ sườn mỏng đến nỗi chẳng có ai thèm đoái hoài đến, trừ tôi, nhờ phương pháp được đánh giá cao của tôi: phương pháp bạo lực.

Khi sung sướng nghiền xong đồng xương, tôi dốc ngược chai vang đỏ làm vài tợp. Cơ thể và máu: bữa ăn lý tưởng. Tôi đổ xuống giường, ngủ gật vì ăn uống.

Lẽ ra ta không bao giờ được ăn quá nhiều khi ta còn chuyện vẩn vương trong đầu. Điều đó làm nảy sinh những cảm dỗ lãng mạn, những hăng hái chết người, những tuyệt vọng vẩn vơ. Ai đó cảm thấy sắp đắm chìm trong những bài thơ tình bi ai thì nên nhịn ăn để giữ cho đầu óc tỉnh táo và thanh thản. Trước khi viết *Những đau khổ của chàng Werther*, Goethe đã phải nuốt bao nhiêu đĩa dưa bắp cải trộn thịt?

Các nhà triết học trước Socrate, những người vốn chỉ sống bằng hai quả sung và ba quả ô liu, đã đưa ra một suy nghĩ mộc mạc và đẹp đẽ thoát khỏi mọi thứ tình cảm ủy mị. Còn Rousseau, người viết tập truyện *Nàng Héloïse tân thời*, thì khẳng định ông chỉ dùng “*những thức ăn nhẹ: những sản phẩm hảo hạng chế biến từ sữa, và các loại bánh ngọt Đức*”. Toàn bộ dã tâm của Jean-Jacques lộ rõ trong lời tuyên bố có tính chất xây dựng này.

Tôi, kẻ mới nhồi nhét đầy bụng xong, bắt đầu nghiền ngẫm lại cuộc chơi vừa qua ở nông thôn. Trong cái gia đình mà tôi đã đến thăm, chỉ còn sót lại những thứ giống như những thứ tôi chừa lại ở con gà: nghĩa là chẳng gì cả.

Dĩ nhiên, trong trường hợp như phi vụ tôi thực hiện sáng nay, thì vẫn còn lại những xác chết. Lần đầu tiên, tôi tự hỏi khi nào những cái xác ấy được tìm thấy và ai là người sẽ phát hiện ra chúng. Bình thường, những chi tiết kiểu này không làm tôi bận tâm.

Vào lúc bị bắn ấy, ở con bé không có lấy một dấu hiệu nào cho thấy nó đã chết, tuy cơ thể nó cứng đờ và ở mỗi bên thái dương có một lỗ thủng đỏ lôm. Nó ngã sấp mặt xuống, chân co lại. Không một vết máu nào vương trên bộ đồ ngủ của nó.

Tại sao tôi lại nghĩ đến con bé nhỉ? Thông thường, sau vụ giết người và màn thủ dâm, tôi không bận tâm đến các nạn nhân nữa. Thậm chí, khi giết người và thủ dâm, tôi cũng nghĩ đến nạn nhân ít hơn là nghĩ đến sự hoàn hảo của hành động, của các động tác và của những công cụ mà mình sử dụng. Các khách hàng không có lý do tồn tại nào khác ngoài việc trở thành nhiên liệu cho những hành động của tôi. Tại sao tôi lại quan tâm tới họ chứ? Hình ảnh duy nhất mà tôi giữ lại là biểu hiện trên mặt họ lúc chết.

Cũng có thể vì nguyên do này mà con bé đã nổi bật hơn hẳn những khách hàng cùng số phận. Con bé không như những nạn nhân khác, họ có vẻ lo sợ khủng khiếp; còn nó, hình như nó đã cảm thấy sự kỳ lạ thực sự của các sự kiện diễn ra sau đó, mà nó biết ngay là không thể tránh được. Trong đôi mắt nó không hề có chút sợ hãi nào, chỉ có sự mãnh liệt cực độ.

Đúng là con bé vừa mới giết bố nó, và tôi biết vào những lúc như vậy cảm xúc của người ta mãnh liệt thế nào. Còn nữa: tôi chưa bao giờ giết bố mình. Trong một chuyến du lịch, máy bay chở bố tôi đã nổ tung, khi ấy tôi mới mười hai tuổi.

Vẫn thả mình trên giường, tôi với lấy cuốn nhật ký. Nhiệm vụ của tôi là đốt cuốn sổ đi, để không bao giờ có người đọc được nó nữa. Chắc chắn đó cũng là mong muốn của con bé. Tôi thấy hổ thẹn thay cho lão bộ trưởng vì lão đã dám soi mói những điều bí mật của con gái mình: dù sao tôi cũng sẽ không

bắt chước lão.

Một giọng nói khó chịu ào ào bên tai tôi rằng tôi không phải là bố con bé và rằng, trong trường hợp của tôi, mọi chuyện hẳn sẽ ít nghiêm trọng hơn nhiều. Cái giọng the thé ấy nói thêm rằng con bé sẽ chẳng hay biết gì cả: cho nên tôi đã nhầm khi tự giày vò mình. Lương tâm tôi phản đối: đúng là con bé đã không còn ở đây để tự bảo vệ mình nữa, vì thế càng phải tôn trọng nó hơn.

Giọng nói ấy từ chuyện nọ xọ sang chuyện kia: “Tại sao mi lại cho rằng mi ít hứng thú khi tự sờ mó? Bởi vì mi là tù nhân của đứa con gái ấy. Hãy thoát ra khỏi nó bằng cách làm cho nó điên đảo, một lần thật mãnh liệt rồi thôi; hãy đọc nhật ký của nó và mi sẽ biết những điều cần biết về nó. Nếu không, đối với mi, con bé sẽ trở thành một nữ anh hùng huyền thoại và đó là điều khiến mi khó xử”.

Lý lẽ cuối cùng này đã thắng. Hưng phấn tốt độ, tôi lao vào đọc cuốn nhật ký.

Tôi đọc một mạch. Lúc tôi đọc xong, trời đã tối đen. Tôi không biết mình cảm nhận được gì. Điều duy nhất mà tôi tin chắc đó là mình đã mắc một sai lầm: tôi không được giải phóng. Không những không khiến nổi tò mò nguôi ngoai, việc đọc cuốn nhật ký còn làm nó tăng gấp bội và trở nên mãnh liệt. Tôi đã hy vọng đọc được những thổ lộ tâm tình, những lời thú nhận, những suy nghĩ ngây ngô và như thế tôi có thể tin mình đã giết một cô gái bình thường.

Đằng này, chẳng có gì giống như tôi hy vọng. Nét nổi bật nhất của cuốn nhật ký là mặt khiếm khuyết của nó. Tên của người quá cố không được ghi trong ấy. Không một chỗ nào nói đến tình yêu, tình bạn hay sự căi cọ. Đoạn sau đây có lẽ là những bộc lộ riêng tư nhất được viết vào một ngày tháng Hai năm nay:

“Những căn hộ rộng rãi cũ kỹ này không đủ ấm. Tôi đã tắm nước nóng, rồi mặc nhiều lớp quần áo và nằm rìt trên giường. Tuy nhiên, tôi vẫn lạnh không thể chịu nổi. Thò tay ra ngoài chăn để viết là một thử thách đối với tôi. Tôi tưởng như mình không còn sống nữa. Tình trạng này kéo dài từ nhiều tuần nay.”

Tôi, kẻ vốn khó mà cảm nhận được những xúc động bình thường nhất, đã bị ý nghĩ về cái lạnh này tác động lên cơ thể. Tim tôi thất lại. Cô con gái nhà giàu ấy, cô con gái rất dễ bị coi thường ấy, đã miêu tả một biểu hiện của sự khốn khổ: cảm giác về sự đáng thương tột cùng của một sinh vật không có khả năng tự sưởi ấm.

Ít nhất ta cũng có thể nói rằng đó là một cô bé trong trắng. Có điều này làm tôi bối rối: phải chăng cô bé từng sợ bị người ta rình rập? Cứ đọc phần tiếp theo của câu chuyện, thì hẳn là cô bé có lý, nhưng liệu người ta có viết nhật ký không khi người ta sợ nó bị dòm ngó? Có thể nỗi sợ hãi này đã khiến cô bé cảnh giác tuyệt đối như thế. Mặt khác, nếu đã cảnh giác đến vậy thì giải bày lòng mình vào một cuốn sổ mang lại lợi gì cơ chứ?

Tôi không hiểu gì về những chuyện này, có lẽ vì tôi không phải là một cô gái trẻ. Tôi luôn có cảm giác hiểu phụ nữ qua sự miệt thị mà họ vẫn gọi cho tôi. Các cô gái trẻ thì không như thế. Các cô bé ngốc

nghech mà phần đông là các trinh nữ ấy thường cũng thiếu nét bí ẩn không kém gì lớp đàn chị. Nhưng cũng có những trường hợp ta gặp các cô thiếu nữ trầm tư ít nói, các nàng là sản phẩm kỳ lạ nhất mà bản tính tự nhiên của nhân loại đã sản sinh ra. Nạn nhân của tôi là một trong số các cô nàng như thế.

Chuông điện thoại reo. Là gã Youri.

- Tại sao mày không gọi tao?

- Tao quên mất.

- Việc giao cho mày thế nào rồi?

- Năm trên năm. Đó chính là điều tao muốn nói.

- Thế còn tài liệu?

- Bên cạnh tao đây.

- Tao không hiểu tại sao mày không gọi điện, gã lạnh lùng nhắc lại.

- Công việc làm tao mệt. Tao đã ngủ thiếp đi.

- Đừng lặp lại như vậy nữa. Chúng tao cần cảm giác tin tưởng được ở mày.

Từ “chúng tao” cho tôi biết nhiều về sự nghiêm trọng của lời cảnh báo.

- Được rồi. Mang tài liệu đến đây.

- Ngay bây giờ ư? Hôm nay là Chủ nhật.

- Tao không đòi ý kiến vì những điều mày làm nhằm đâu, Urbain. Mày tưởng mày là đoàn viên công đoàn chắc?

- Tao sẽ đến ngay.

Gã có lý. Ta bắt đầu như vậy và sau đó ta sẽ đòi được nghỉ có trả lương.

Tôi thoáng nghĩ đến việc để lại cuốn nhật ký vào trong cặp. Dù thế nào thì đó cũng là nơi tôi thấy nó. Nhưng tôi không thể làm thế được. Cuốn sổ này đã trở thành báu vật của tôi. Hơn nữa, vì có gì sắp lại quan tâm đến những trang viết của một đứa con gái trẻ mà lão không quen biết và đã bị tôi giết?

Tôi đi xuyên Paris. Chiếc xe máy kêu ọc ạch. Tôi rất hiểu nó, gã Youri nhìn tôi với vẻ kỳ cục đồng thời vồ lấy cặp tài liệu. Tôi muốn đi ngay. Gã ta kéo tôi lại.

- Mày điên đấy à?

- Còn gì nữa?

- Tiền công của mày đây!

Gã chìa cho tôi cái phong bì.

- Đếm đi.

Tôi ngủ một giấc đầy mộng mị. Khi trời sáng, một tiếng động kỳ lạ làm tôi thức giấc. Tôi mở mắt: một con én, nó vào qua cửa sổ hé mở, lượn đi lượn lại trong phòng. Nó đập vào tường và càng ngày càng hốt hoảng.

Tôi đứng thẳng dậy, kiễng chân lên để mở rộng cửa sổ. Con én còn quá non nên không hiểu ý nghĩa hành động của tôi. Khiếp sợ, nó tìm nơi ẩn náu và rơi tuột xuống khe hở hẹp giữa chiếc ti vi và bức tường ngăn. Nó ngừng cựa quậy và tôi không nghe thấy gì nữa ngoài sự im lặng chết chóc.

Tôi đến dán mắt vào bức tường để nhìn con chim nhỏ. Nó mảnh mai và nhỏ xíu đến mức người ta tưởng thân nó gần như chỉ được cấu tạo bằng năm chiếc lông dài. Tôi luồn tay về phía nó: những ngón tay to đùng thô kệch của tên giết người không thể chạm được vào nó. Tôi không thể di chuyển chiếc ti vi tồi tàn này sau khi đã đặt nó lên bốn viên gạch lung lay. Tôi sẽ lấy con chim ra bằng cách nào đây?

Tôi vào bếp lấy một que xiên thịt và luồn nó ra sau chiếc ti vi.

Con én dịch sâu vào trong và chiếc que xiên thịt của tôi không thể chạm tới được. Tại sao tim tôi lại đập mạnh thế? Tôi thấy đau nhói trong lồng ngực.

Bàng hoàng, tôi ngã vào ghế bành. Tại sao con chim này lại trốn đằng sau chiếc ti vi mà tôi không bao giờ mở? Tại sao nó không muốn bay đi? Và nhất là, tại sao tôi lại cảm thấy nặng nề như thế? Thật không thể nào hiểu nổi.

Quá mệt mỏi, tôi ấn nút ti vi phủ đầy bụi. Trên màn hình màu xám nhạt, tôi thấy những hình ảnh bản thiêu. Có nhiều giọng nói, nhiều câu hát nhỏ nhăng.

Sau đó, người ta đưa những tin chính: ông bộ trưởng và cả gia đình đã bị sát hại tại ngôi nhà nghỉ của họ ở nông thôn. Họ nói về tôi, nhưng không người nào biết tôi là ai. Tôi hy vọng họ sẽ cho biết tên các nạn nhân. Thật tiếc, họ lại không nói. Họ không thể nhận dạng được các nạn nhân.

Tôi đã nhanh trí mang khẩu súng ngắn của cô gái đi. Các nhà báo chỉ nhắc đến một sát nhân bí hiểm. Họ chẳng biết gì hết. Tôi cười khẩy.

Sau đó, cô dẫn chương trình nói về nạn thất nghiệp. Tôi tắt ti vi.

Đằng sau chiếc ti vi, con én đã chết. Xác nó nằm bất động trên sàn.

Tôi nhặt lấy, giữ nó trong tay. Một lần nữa, tim tôi rung chuông liên hồi khiến tôi cảm thấy như lồng ngực mình sắp bị xuyên thủng. Điều đó thật tồi tệ, nhưng tôi không thể nhả tâm buông con chim ra.

Tôi nhìn đầu con én. Đôi mắt nó mở to, giống như mắt cô bé lúc hấp hối. Tại sao tôi có cảm giác rằng chính con chim này đã ra lệnh cho tôi mở ti vi? Và tại sao tôi tin rằng chính những hình ảnh của vụ tàn sát ấy đã giết chết nó? Người ta chỉ nhìn thấy loáng thoáng ngôi nhà trong phóng sự. Tuy nhiên, tôi cảm thấy thế là đủ.

Tôi áp con chim vào mình, ngực tôi để trần, tôi đặt nó lên trái tim đang đập dồn dập của tôi, với mong muốn phi lý là hành động thái quá này sẽ làm nó sống lại, rằng nhịp đập phập phồng của trái tim tôi sẽ truyền sự sống sang bộ xương nhỏ bé kia và qua nó một cơ thể mỏng manh khác sẽ thở nhẹ nhàng, chim én, ta đã không thể biết rằng đây chính là em, giờ đây khi ta hiểu được em là ai, ta cảm thấy luyến tiếc, phải rồi, ta muốn ghì chặt em trên trái tim ta, ta, kẻ đã lạnh lùng hủy hoại em, ta đang muốn sưởi ấm em, ta, kẻ đang nóng lòng muốn biết em đã là ai, em đang là ai, ta sẽ gọi em là Chim Én.

Đó là cái tên thích hợp với em. Chưa bao giờ có cô gái nào mang cái tên Chim Én cả. Đó là một cái tên đẹp đối với một cô gái còn sống. Không sinh vật nào sống động như chim én, loài chim luôn nghe ngóng động tĩnh khi nó không di chuyển. Không nên nhầm em với những con chim nhận thô lỗ, cũng không nên cho rằng em có những nét tương đồng với những kẻ dung tục tầm thường chung quanh em. Em, em là chim én, cách sống của em là luôn cảnh giác, điều đó làm ta vui sướng, ta thú nhận mình từng muốn rằng em không tự tin, ta thích thú với ý nghĩ em đang sợ hãi, ta thích thú khi em run rẩy, khi mắt em tràn ngập âu lo, tuy nhiên đôi mắt ấy vẫn thật quả cảm, ta thích thấy em lo lắng, có thể ta đã hơi quá đáng khi giữ em trong trạng thái kinh hoàng mà ta hy vọng sẽ trở thành vĩnh viễn, Chim Én ơi, em không thể sống lại được sao, em, cô bé mà ta đã giết chết vào một ngày mùa xuân, mùa mà theo Aristote, thì một mình em không làm nên được, triết gia này có thể là bộ óc Hy Lạp được ngưỡng mộ nhất nhưng ông vẫn nhầm lẫn, hướng chỉ ta là kẻ có bộ óc mê muội nhất trong số những tên giết người thuê, và ta đã phạm một sai lầm, giết chết em là một sai lầm nghiêm trọng, Chim Én ơi, xin lỗi em, trái tim là một cái bơm, cái bơm của ta đã quá tải, phải chăng em không thể bơm cuộc đời em vào trái tim đang đập dữ dội, rất dữ dội ấy, ta đang đau đớn, phải chăng em sẽ không thể tái sinh từ nỗi đau của ta, không, ta biết điều này, không có một khả năng thứ hai nào hết, nếu Orphée đã không thành công thì cũng không phải ta, kẻ đã sát hại em, sẽ có thể làm em hồi sinh được, Eurydice[15] lông vũ nhỏ bé ơi, cách duy nhất mà ta có thể để em sống lại là trao cho em cái tên và tên ấy hợp với em một cách tuyệt vời, Chim Én ơi, em không bao giờ ra đi, em quay về vỗ cánh ám ảnh ta.

Tiếng chuông điện thoại cắt đứt bản tình ca của tôi.

- Giọng mày kỳ cục thế nào ấy, Youri nói trong khi chính gã cũng nói bằng giọng kỳ cục.

- Một con chim én đã bay vào phòng tao sáng nay. Nó lao ra sau chiếc ti vi và chết ở đây.

- Chắc là một con nhạn. Chẳng có thứ chim nào ngốc nghếch như chim nhạn.
- Đó là một con chim én, nó có cái đuôi như đuôi cá.
- Ngài quả là người sành đấy.
- Tao phải làm gì với xác nó đây?
- Trong nghề, chúng tao được dạy là hãy mặc xác nó, trừ khi mày có tính khí thất thường của ngài hội viên chính thức.
- Nó đang ở trong tay tao.
- Tao không biết. Cho vào chảo bỏ thêm ít hành tây. Hãy nói đi, còn thiếu một số tài liệu. Mày đã mở chiếc cặp ra à?
- Ủ. Thế tao không có quyền sao?
- Có chứ. Mày có đưa cho chúng tao tất cả những thứ trong đó không?
- Có. Tao đã thấy các thứ trong cặp nhưng chẳng có gì hay ho cả, thế là tao lại trả chúng về chỗ cũ.
- Mày chắc là không có cái gì bị vương ra ngoài chứ?
- Đợi đã, tao nhìn dưới gầm giường xem.

Tôi nhìn vào trong gầm giường. Không tờ giấy nào vương dưới đó.

- Không, không có gì hết.
- Kỳ thật.
- Có nghiêm trọng không?
- Có.
- Về chuyện gì thế?
- Không liên quan đến mày. Nếu mày tìm thấy gì thì gọi cho tao ngay.

Gã gác máy. Trong khoảng một giây, tôi nghĩ đến cuốn nhật ký. Không, không thể là cuốn nhật ký được. Tôi lật giở cuốn sổ để kiểm tra xem có tờ giấy nào kẹp lẫn vào đó không. Không có gì. Nhưng nét chữ

của cô gái làm tôi xúc động như một gương mặt vậy.

Tôi để con chim lên ti vi và ra phố mua báo. Tôi ra sức đọc kỹ mấy tờ báo nhưng vô ích, không thấy báo nào đưa tên tuổi các nạn nhân của tôi. Những ngày tiếp theo, tôi sẽ phải rình đọc bản danh sách những người chết. Tôi còn thời gian: người ta thường cho chôn những người bị ám sát chậm lại.

Đút con chim vào túi, tôi đi ra nghĩa trang Père-Lachaise. Đến cạnh mộ Nerval[\[16\]](#), tôi dùng tay bới đất, đặt con én xuống rồi lấp đất lên. Nó không phải Quái vật đầu sư tử, Con gái thần Lửa[\[17\]](#) sao? Cách đó không xa, trong cùng một quần thể là mộ Balzac và Nodier[\[18\]](#). Tôi nghĩ rằng Gérard đã gọi nó là Octavie[\[19\]](#), Honoré gọi nó là Séraphta[\[20\]](#) và Charles đã thấy nó trong La Fée aux Miettes[\[21\]](#). Bởi đó chính là cô gái trẻ mà tôi đã tin tưởng giao phó cho họ.

Ngồi trên mộ Nerval, tôi lả đi một lúc lâu, tôi là gã U sầu, là thằng Góa vợ, là kẻ Đau khổ khôn nguôi, tôi đã hai lần qua sông Achéron nhưng đều không qua được, khẩu súng ngắn lấp lánh của tôi mang theo ánh mặt trời đen tối của nỗi sầu tái tê.

Lúc sáu giờ tối, người quản trang đến lay tôi dậy. Tôi đã không thấy thời gian trôi qua, cũng không nghe thấy tiếng chuông đóng cửa nghĩa trang. Tôi chính là hình ảnh của người sùng bái Nerval, bị ám ảnh và thăng thốt.

Khi bước về phía cổng, tôi nhận ra điều thần diệu. Chứng lãnh cảm của tôi đã chuyển hóa theo chiều ngược lại thành cảm nhận mạnh mẽ tuyệt vời. Tôi cảm thấy tất cả với sức mạnh tăng gấp n lần: mùi hương cây đoan tràn ngập tâm hồn tôi, vẻ rực rỡ của những bông mẫu đơn khiến mắt tôi được mở lớn, gió tháng Năm vuốt ve làm da thịt tôi rộn ràng, tiếng chim hót làm trái tim tôi xao xuyến.

Tôi, vốn thời gian vừa qua phải tập trung sức lực mới cảm nhận được những điều sơ đẳng nhất, thì giờ đây lại sững sờ trước các nhận thức của mình, chúng làm đảo lộn mọi thứ trong tôi, chúng ào đến mà chẳng đòi hỏi ở tôi chút cố gắng nào. Như thể việc chôn cất chim én đã trả lại khả năng cảm nhận mạnh mẽ cho các giác quan của tôi. Được một lần tôi không tự tay hủy hoại một cuộc đời, điều đó khiến tôi như được hồi sinh.

Cho đến lúc ấy, tất cả đã xảy ra như thể khách hàng bị tôi hành quyết là những nạn nhân mà chỉ sự hy sinh cuối cùng của họ mới có thể gây ra cho tôi, nếu không phải một tình cảm nào đó, thì ít ra cũng là một rối loạn tình dục. Còn ở đây, chỉ cần tôi thành khẩn chôn cất chim én là tôi có thể nhận rõ mọi thứ quanh mình.

Trên đường phố, tôi nhận ra mình còn chưa thử vị giác của chính mình. Tôi mua anh đào và ăn ngay trên đường đi, phì nhổ hột bắn ra như những viên đạn lạc. Thịt quả anh đào nóng ấm và đỏ thắm làm tôi khoan khoái. Đã mấy tháng nay tôi quên mất thú vui đơn giản ngọt ngào này, thú vui không hề thua kém những cuộc chè chén thịt nguôi.

Về đến nhà, tôi muốn thử ngay cuộc truy hoan này, cuộc truy hoan thử nghiệm cảm nhận của các giác quan. Tôi lại nghĩ đến Chim Én và ngay lập tức tôi rơi vào trạng thái rối loạn. Đúng như tôi dự kiến,

chuyện khởi đầu rất mạnh.

Trên giường, ý nghĩ được yêu luôn ám ảnh đầu óc tôi. Chim Én-cô thiếu nữ đặt khẩu súng ngắn của cô xuống và đón nhận những cái hôn của tôi. Cô khiến tôi phải tôn trọng bằng đôi mắt rực lửa, đôi khi tôi đặt môi mình lên mí mắt cô, để có cử chỉ đẹp và cũng để cô thôi không cảnh giác. Tại sao khi ấy tôi không nhìn ngay tức khắc xem cô đẹp đến mức nào?

Có những sắc đẹp lồ lộ đập ngay vào mắt ta, và cũng có những sắc đẹp khác trầm lắng mà ta khó có thể nhận biết ngay được: ta cần có thời gian để nhận ra sự lộng lẫy còn chưa phát lộ của những sắc đẹp ấy, nhưng một khi đã hiển hiện, nó còn đẹp hơn tất cả mọi cái đẹp.

Không phải tôi đang lý tưởng hóa Chim Én vì nguyên do có phần đơn giản là tôi đã giết em sao? Những tri giác của tôi lúc ấy không vận hành kịp thời, giờ đây chúng mới phân tích hồi ức chân thực về khuôn mặt em mà tôi còn lưu giữ, và tôi mê mẩn vẻ yêu kiều duyên dáng ấy. Thế mà ta đã từng khát khao một người đẹp sát thủ biết bao, thế mà cuối cùng ta đã tìm thấy em và giết em ngay khi ấy! Bệnh nghề nghiệp - rõ là một nghề ngu xuẩn! Từ em, ta chỉ còn lại một cuốn sổ và một vài lần hình ảnh em bùng sáng trong tâm trí ta.

Ngày nay, người ta thường coi các cô gái đẹp là những kẻ sát nhân. Chim Én, em, đúng là em đã giết người. Tôi đang thấy lại em đây, em đứng thẳng, súng ngắn chĩa vào ông bố bộ trưởng của em đang đắm mình trong bồn tắm, ông ta đáp lại những lời điềm đạm sát nhân của em bằng những câu dài dòng nhằm che giấu tội lỗi, mặt em trong sáng và nghiêm khắc, sự phần nộ của em thật tuyệt vời, phát súng của em biến bồn tắm đầy bọt xà phòng thành bồn tắm máu, và sau đó, tôi bước vào, em nhìn thấy tôi, em hiểu rằng em sẽ phải chết, với sự dũng cảm lạ lùng, em nhìn thẳng vào mắt tôi.

Đó là thời khắc làm tôi sửng sốt: tôi chưa từng thấy cái gì đẹp như ánh mắt thách thức của em: anh sắp giết tôi, tôi không sợ, tôi nhìn anh, tôi là nơi mà ở đây tất cả đang xảy ra, tôi là nhân vật chính của những sự kiện đang diễn tiến.

Nhưng lúc này đây, nằm dài trên giường, cứng đờ vì thèm muốn và vì yêu, tôi thay đổi dòng chảy của số phận. Tôi đặt vũ khí dưới chân em, tôi ôm em trong vòng tay, tôi nhắc tấm thân nhỏ bé của em khỏi mặt đất, Chim Én ơi, em là nơi ở đây xảy ra mọi việc, em là nhân vật chính của những sự kiện diễn tiến, ta sắp biến em thành trung tâm thế giới. Ta sẽ biết rõ sự xa hoa trong bộ phận sinh dục của em, ta sẽ đặt cái của ta yên ổn trong đó như chưa bao giờ được thế, khi ta ở trong em rồi ta mới nói tên em, Chim Én là tên em, và cuộc sống sẽ được trả lại cho em, mãnh liệt hơn trước.

Tôi có khả năng cảm nhận nhạy bén khác thường, hơn bất cứ ai trên cõi đời này. Tôi thấy da em mềm mại như những cánh hoa, hai bầu vú em nhỏ nhắn và rắn chắc như những quả chanh còn xanh, thân hình em vừa đủ để tôi nắm gọn giữa hai bàn tay, cử chỉ ấy đẹp đến mức làm nổi rõ những đường nét thanh tú trên thân hình em; ở bên trong, ta chìm ngập vào cái mới lạ, ta hầu như bối rối trước nét dịu dàng dường ấy, vì đem so sánh thì nhưng tơ chỉ là những mặt hàng thô ráp, nếu ngọc trai là một loại vải, thì đó sẽ là sự tiếp xúc này, thật quá ngọt ngào, phải có dũng khí thì mới thụ hưởng được một khoái cảm như thế, bộ phận sinh dục của em là chiếc phong bì chứa lá thư tình yêu mà tôi trông đợi, tôi nhắm mắt

mở phong thư, tim tôi đập quá mạnh, tôi chìm đắm vào phong thư và cái mà tôi thấy bên trong không phải là tờ giấy đầy chữ, mà là một bông hồng đỏ tan nát, chỉ còn những cánh hoa rải rác đó đây, tôi trườn vào trong cái mỏng manh tinh tế thái quá này, sự si mê làm máu tôi căng tràn huyết quản, lúc đầu thoáng nhẹ không nhận thấy, ngay sau đó khiến tôi hoàn toàn rung cảm.

Một sắc đẹp gây ấn tượng hôm nay, hôm sau sẽ kém ấn tượng hơn. Cũng đúng như vậy khi ta hiểu ngược lại. Càng ngày, vẻ đẹp của cô gái mà tôi đã giết càng gây cho tôi những ấn tượng mạnh hơn, và gây ấn tượng ở đây không phải là một cách nói ẩn dụ. Tôi đang làm gì thế này, nếu không phải là đang hướng tác động của em đến một vùng xác định trên cơ thể tôi? Máu tôi sôi lên dữ dội và dồn tụ lại với nhịp độ không thể chịu nổi. Cuộc đổ máu mà tôi đang chuẩn bị, đó là cuộc đổ máu của chính tôi.

Tôi cảm thấy sắp đạt tới khoái cảm cực độ dễ vì thế mà suy yếu ngay sau đó, giây phút trông đợi đã đến, đây là lần vượt biên cuối cùng, Chim Én, ta sắp cho em tất cả, nhưng cái gì xảy ra thế này, một cái dằm, ở đâu vậy, trong đầu tôi, trong dương vật của tôi, trong tim tôi, tôi không biết nữa, một cái dằm, kê xác nó, tôi cứ tiếp tục, cái dằm càng thọc sâu trong tôi, tôi càng ngập sâu trong Chim Én, mặc kệ; dù sao tôi vẫn đạt tới khoái cảm, nhưng đó vẫn là dù sao, vẫn là thú vui miễn cưỡng, thú vui rẻ mạt, tôi chẳng vượt qua gì cả, tâm trí tôi không bùng nổ, núi Phú Sĩ đã sinh ra con chuột nhắt[22], vòng ôm của tôi trống rỗng, chỉ còn mình tôi, khoái cảm dạt dào chuyển thành cảm giác bất lực, *sau giao cấu con vật trở nên ỉu rũ*[23], cái khoái lạc không đâu vào đâu của tôi đã giết chết ảo ảnh về Chim Én, tôi ngỡ mình đã ăn nằm với một nữ sát thủ nhỏ nhắn xinh đẹp, nhưng hóa ra tôi chỉ bị ám ảnh bởi hành động thủ dâm của mình.

Để tẩy rửa đầu óc khỏi cảm giác ghê tởm này, tôi lao vào đọc cuốn nhật ký của cô gái. Như vậy tôi cảm thấy như đang vùi cái đầu nhớp nhúa của mình vào trong tuyết lạnh. Cuốn nhật ký vốn chỉ gợi lại cuộc đời ngắn ngủi và lặng lẽ của một trinh nữ đã chết, đã trở thành một bản văn thiêng liêng đối với tôi. Một vài món ăn đòi hỏi trên bàn phải có bát nước rửa tay. Cuốn nhật ký này là dụng cụ gột rửa tâm hồn tôi.

CHƯƠNG 7

Ấy vậy mà người ta đã từng cảnh báo tôi: càng ít biết về các nạn nhân, sát thủ càng an toàn hơn. Chưa bao giờ tôi vi phạm nguyên tắc này: chưa bao giờ tôi muốn làm việc đó. Chính cuốn nhật ký đã cảm dỗ tôi. Nhưng tại sao nó lại đưa tôi vào một tình thế khó xử như vậy? Có thể nói tôi giống như một cậu bé mới lớn lướt xem cuốn danh mục hàng may mặc của hãng Trois Suisses như xem một tạp chí khiêu dâm. Dường như đã ngoài ba mươi tuổi mà tôi chưa bao giờ thấy gì cả. Thế mà đó lại là sự thật: tôi chưa bao giờ nhìn thấy điều gì bí mật. Sự riêng tư, ngày nay, là chiếc Chén Thánh.

Điều làm cho một văn bản trở nên thiêng liêng, là văn bản đó hoặc đã được cả thế giới đọc, như Kinh Thánh chẳng hạn, hoặc ngược lại, văn bản đó bị giấu biến đi không ai được đọc. Sẽ là không đủ đối với tác phẩm nếu tác phẩm đó không được ai đọc, hay có quá nhiều bản thảo xứng với tên gọi những tác phẩm thiêng liêng. Điều cốt yếu, là nhu cầu sâu thẳm đòi cất giấu tác phẩm. Một cô gái ngoan đã có thể giết cha để giữ kín chuyện riêng tư của mình: không gì thiêng liêng hơn cuốn nhật ký của Chim Én.

- Vẫn không thấy gì à? Gã Youri hỏi tôi từ đầu dây bên kia.

- Không. Nếu tìm thấy gì, tao sẽ gọi cho mày ngay.

Tôi nghe thấy gã nói tiếng Nga với ai đó giọng lúng ba lúng búng. Giọng chúng không bình tĩnh chút nào.

- Bọn tao có việc cho mày đây. Tối nay.

- Lại nữa à? Hôm qua tao đã khử năm mạng.

- Thế thì sao? Có giới hạn à?

- Thông thường thì chúng mày cho tao một ngày để thờ giữa hai khách hàng.

- Thông thường thì mày nhiệt tình hơn. Có một ca khẩn cấp, chỉ mỗi mày rồi thôi.

- Ai vậy?

- Những chuyện này không nói được qua điện thoại. Mày tới đây ngay đi.

Tôi không có đầu óc đâu mà nghĩ đến phi vụ này. Bực mình nhưng vẫn phải làm theo, tôi đi xuyên qua Paris.

Gã người Nga tiếp tôi lạnh nhạt, gã ném cho tôi một tấm ảnh.

- Đây là một nhà làm phim.

- Đó lại là chuyện khác. Tại sao phải thanh toán một nhà làm phim?

- Sếp không thích phim của hắn, Youri vừa nói vừa rụt cổ lại.

- Nếu tao giết tất cả các nhà làm phim mà tao không thích, thì sẽ chẳng còn lại mấy nhà làm phim nữa đâu.

- Quý ông chơi trò phê bình ư?

- Tại sao lại tối nay?

- Chẳng tại sao cả.

Rõ ràng người ta không có thiện cảm với tôi.

- Ở Neuilly. Hắn sẽ rời phòng chiếu lúc hai mươi hai giờ.

- Tao còn thời gian tạt qua nhà, tôi nói to.

- Không. Chỗ đó khó xác định vị trí. Mà không thể đến muộn được.

- Tao có cảm giác mình không được phép làm gì vào lúc này.

- Đúng thế.

Tôi phải lượn đi lượn lại nhiều trong khu phố xa lạ này để đến được nơi muốn đến an toàn. Tôi đến trước ít nhất cũng phải hơn hai tiếng đồng hồ. Vẫn còn may là tôi đã có ý tưởng rất thú vị: mang theo cuốn nhật ký của Chim Én.

Ngồi trên một chiếc ghế công cộng, tôi chăm chú đọc. Không có người nào xen vào cuộc sống của cô bé, không bạn trai, cũng không bạn gái, ngay cả chính cô cũng không xuất hiện, tôi có thể nói như vậy. Trong cuốn nhật ký, chưa bao giờ cô gọi nên điều gì liên quan đến mình, cô cũng không nói gì hơn về bố mẹ hay về các em cô. Con người không có vẻ khiến cô quan tâm.

Cô miêu tả một cách giản dị và cương quyết. Đó là những thứ cô nhìn thấy, những thứ cô cảm thấy. Một âm thanh vang lên từ những trang nhật ký. Trong khi đọc, tôi căng tai ra nghe, hình như tôi nghe thấy một bài hát của nhóm Radiohead. Chắc hẳn đầu óc tôi đã gán bài hát này vào những trang viết của cô bé, nhưng có lẽ không phải ngẫu nhiên mà bài hát mang tên *Everything In Its Right Place*[\[24\]](#).

Tôi cứ để những lời hát nhảm chán ru ngủ này ám ảnh mình. Đúng, cái gì cũng ở đúng chỗ của nó: nhà

làm phim trước cuốn phim của mình, nàng công chúa nhỏ ngủ trong xác của mình, tên sát thủ ngồi mai phục ở chỗ của mình. Có câu này cứ được nhắc đi nhắc lại qua suốt tiếng gầm rú của bão tuyết lạnh giá: “*What is it that she tries to say?*”[\[25\]](#) Thật là một câu hỏi hay.

Tôi nhàn nhá đọc mấy câu: “Không hoa nào nở đẹp bằng hoa mẫu đơn. So sánh với loài hoa này, những bông hoa khác hình như chỉ hé nở để biểu lộ sự không mãn nguyện của chúng.” Hay: “Khi nhìn kỹ những vết nứt trên tường, tôi không thể xác định được nơi chúng phát sinh: trên cao hay dưới thấp? Ở giữa hay ở chân bức tường?” Hoặc nữa: “Khi nhắm mắt nghe nhạc, tôi cảm thấy bản nhạc kém hay hơn nhiều. Đôi mắt là những lỗ mũi của đôi tai.” Tôi chưa bao giờ nghĩ đến điều ấy, đúng thế. Nhưng tôi đặc biệt muốn biết tại sao một cô gái trẻ lại ghi chép những chuyện như thế.

Thỉnh thoảng, có những đoạn được viết bằng lời lẽ vừa đơn giản vừa kỳ lạ: “Sáng nay, trái tim tôi lớn.” Rồi dừng ở đó. Tại sao tôi lại quá ư đau đớn dần vặt mình vì chuyện ấy nhỉ? Tôi cố gắng tự thuyết phục mình rằng những dòng chữ này chỉ có giá trị bởi người viết ra chúng. Nếu được viết ra bởi một người đàn bà đứng tuổi chín chắn, chúng đã chẳng thể làm tôi xúc động. Lập luận này thật phi lý: không bao giờ những lời lẽ như vậy lại có thể là của một phụ nữ đứng tuổi chín chắn. Những câu văn vắn tắt, rời rạc, kiệm lời, khôn ngoan đầy vẻ huyền hoặc này cho ta thấy người viết còn non trẻ và chưa đủ chín chắn. Sự duyên dáng, mỏng manh của chúng nói lên vẻ xinh xắn đáng yêu của nàng công chúa quá cố. Còn sự kỳ lạ của chúng nói lên số phận nàng.

Ý thức nghề nghiệp đánh động tôi vào lúc 21 giờ 55 phút. Tôi mai phục trước cửa phòng chiếu phim. Nhà làm phim của tôi là một tay béo phục phịch, tóc dài. Sản xuất phim là công việc nguy hiểm hơn tôi tưởng.

Tôi bỗng nhận ra mình không cảm thấy vui thú chút nào, và cũng không bị kích động khi nghĩ rằng mình sắp giết người: chỉ có nỗi buồn của một độc giả say mê buộc phải ngừng đọc vì một việc nhàm chán vớ vẩn. Đến 22 giờ 25 phút, cửa phòng chiếu phim cuối cùng cũng mở.

Có rất nhiều người ra khỏi phòng chiếu. Điều đó sẽ chẳng giúp tôi thực hiện nhiệm vụ dễ dàng. Việc giết người chết tiệt này đòi hỏi một chút kín đáo. Chưa kể điều bất tiện là bị người khác chứng kiến.

Khi nhà làm phim xuất hiện, hắn bị vây kín đến mức tôi không dám nghĩ tới chuyện bắn hắn. Những người ở ngoài đang cố tiến đến sát vòng tròn những người vây quanh hắn, nhấn chìm thân hình thấp bé của gã khách hàng của tôi. Tiếp đến là sự huyền ảo inh tai nhức óc của những lời ca ngợi quá đáng: đây có thể sẽ là những lời khen ngợi cuối cùng mà gã nghệ sĩ này nhận được bằng cách đánh đổi mạng sống của mình.

Dần dần, đám đông cũng tản đi. Mọi người ra về, những cánh cửa ô tô đóng sập lại, tiếng xe nổ máy. Nhưng vẫn còn nhiều người nán lại bên nhà làm phim. Điều này đã được dự tính trước: lẽ nào người ta lại để gã đạo diễn ở lại một mình vào buổi tối sau lần công chiếu đầu tiên của cuốn phim? Tại sao người ta giao cho tôi nhiệm vụ này? Chắc chắn là tôi không mạo hiểm, không có vệ sĩ trong ngành này. Nhưng nếu hạ thủ hắn ngay trước mặt bạn bè hắn, tôi sẽ bị người ta nhận dạng ngay sau đó. Và nếu sắp tôi cố tình đưa tôi vào chỗ chết thì sao? Rõ ràng lão sắp muốn chơi tôi vì vụ thiếu tài liệu.

Trong đám người còn nấn ná chưa muốn rời khách hàng của tôi, có một cô gái, có lẽ cô là diễn viên đóng trong bộ phim: cô đẹp lạ lùng, mảnh mai, nhỏ nhắn, cô có gương mặt như mặt Đức Mẹ trong tranh thánh. Chiếc váy ngắn để lộ đôi chân hoàn hảo với những đường cong tuyệt mỹ đến nỗi tôi ngỡ mình có diễm phúc vì đã được nhìn thấy. Tôi ngạc nhiên không hiểu sao mình lại mơ ước được làm việc trong ngành điện ảnh, chỉ với mục đích duy nhất là luôn được gặp gỡ những người đẹp như thế.

Thực ra, cái gì ngăn cản tôi? Tôi có buộc phải là một tên giết người thuê đến tận tuổi nghỉ hưu không? Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi không thanh toán nhà làm phim này? Những thượng cấp của tôi còn chưa mất lòng tin đối với tôi đấy chứ?

Trong đầu tôi, một kế hoạch được sắp đặt. Tôi cần phải trở về căn hộ của mình lần cuối cùng để lấy đi những đồ vật luôn gắn bó với tôi. Một cái ba lô là đủ để đựng tất cả những thứ ấy. Tiếp đó, nhất thiết tôi phải biến đến một nơi nào đấy để mạng lưới những kẻ giết thuê không bao giờ thấy tôi nữa. Với số tiền dành dụm được, điều này là hoàn toàn có thể.

Một giọng nói rì rầm trong đầu thuyết phục tôi rằng đó chỉ là một giấc mơ hảo huyền. Một hợp đồng là một hợp đồng. Nếu không giết khách hàng này, tôi sẽ càng đánh mất lòng tin của sếp hơn, chắc chắn sếp giao cho tôi nhiệm vụ đó để thử thách tôi. Tôi sẽ không bỏ lỡ dịp tốt này để chuộc tội. Dĩ nhiên tôi biết mình vô tội đối với những tội mà các thượng cấp đã buộc cho tôi. Nhưng họ không biết điều đó. Tôi phải chứng tỏ cho họ thấy rằng họ có thể tin tưởng vào tôi.

Nhà làm phim nói: “Nào, ta đi thôi.” Hắn đi về phía chiếc xe hơi cùng bốn người nữa, trong đó có cô diễn viên. Tôi tự nhủ đã đến lúc hành động, tôi bước về phía hắn.

Hắn nhìn thấy tôi và dừng lại, hình như hắn cho rằng tôi sẽ đưa cho hắn một kịch bản phim không chuyên, hoặc xin hắn chữ ký. Tôi sắp rút súng ra thì cô gái lao tới trước mặt hắn và kêu lên: “Hãy coi chừng!” Tôi dừng sững lại.

- Louise, cô làm sao thế? gã đạo diễn hỏi cô gái.

- Ông muốn gì, thưa ông? cô gái khiếp sợ hỏi tôi.

Tim tôi bắt đầu đập nhanh y như khi chim én bay vào phòng tôi. Tôi cảm thấy cuộn nhật ký của cô bé mà tôi đã tuồn vào áo bu đông giống kiểu gi lê chống đạn đang áp vào ngực tôi.

Tôi rút tay khỏi túi có khẩu súng ngắn và đưa tay lên áp vào ngực, chỗ trái tim đang đập dồn dập.

- Thôi nào, Louise, hãy để anh ta yên, cô làm anh ta phát ốm vì sợ đấy. Anh bạn, xin anh cứ bình tĩnh. Anh muốn nói gì với tôi phải không?

Đôi mắt dữ tợn của cô diễn viên khiến tôi phải nghe lời. Tôi biết mình sẽ không hoàn thành nhiệm vụ.

- Tôi ngưỡng mộ quý vị, tôi đáp ứng. Tôi mơ ước được làm việc với quý vị.

- À ra thế, gã đạo diễn nói, hẳn tưởng tôi nói với hắn.

- Tôi không có chuyên môn nghiệp vụ gì, tôi nói thêm trong khi Louise vẫn lấy cơ thể mảnh mai của mình ra để che chắn cho ông đạo diễn. Tôi sẵn sàng làm tất cả, bùng pha cà phê, lau chùi nhà cửa.

Cô gái và tôi, chúng tôi nhìn thẳng vào mắt nhau.

- Anh có giấy phép lái xe không? một gã trong nhóm hỏi tôi.

- Giấy phép lái xe máy, tôi vừa trả lời vừa chỉ chiếc xe đang đỗ hơi xa một chút. Tôi là nhân viên chạy vật.

- Tốt rồi, cái gã vừa hỏi tôi thấy có lợi liền nói. Trong ngành sản xuất phim lúc nào chúng ta chẳng cần một nhân viên chạy vật.

- Cậu tên là gì nhỉ? gã làm phim hỏi.

Cách xưng hô thân mật thế này chắc có nghĩa là tôi đã được nhận vào làm việc.

Tên Urbain không còn thích hợp với tôi nữa. Tôi chọn cho mình cái tên một ông giáo hoàng khác:

- Innocent[26].

- Innocent! Thật không đấy? gã đạo diễn thốt lên.

- Thật, tôi khẳng định.

- Tuyệt quá. Tôi tưởng sẽ không gặp được người nào có tên như cậu.

Cuối cùng thì Louise cũng bớt căng thẳng. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Gã vụ lợi lúc trước ghi địa chỉ của hãng sản xuất phim nơi tôi phải có mặt vào sáng mai lên một mẫu giấy rồi đưa cho tôi.

- Có thật không đấy? đến lượt tôi hỏi.

- Cũng thật như cậu tên là Innocent ấy. Cậu đã đến đúng lúc, chúng tôi đang vui.

- Trừ Louise ra, gã làm phim nói thêm trong lúc ngồi vào xe.

Cô diễn viên trẻ bối rối đưa mắt nhìn về phía tôi lần cuối trước khi bước lên xe. Thông điệp đã rõ ràng: “Tôi sẽ luôn để mắt tới anh đấy.” Cô có biết rằng cô có lý đến mức nào không?

Chiếc ô tô đi xa dần. Tôi ở lại một mình, sững sờ.

Innocent. Theo tôi biết, đó là cái tên duy nhất mang nghĩa phủ định. Có thể vì lý do này mà không ai gọi con mình như vậy: “Con trai tôi ư? Nó là đứa chẳng làm điều gì xấu cả.”

Đây không phải tên tôi đặt cho con cái tôi, nhưng là tên mà tôi đã chọn cho chính mình. Nếu cái tên này bỗng nhiên buột khỏi miệng tôi mà tôi không hề suy nghĩ, thì chắc là nó liên quan đến một chuyện gì đó sâu xa. Đối với một sát thủ chuyên giết thuê, đột nhiên quyết định lấy tên là Innocent thì không chỉ đơn thuần là gã đổi tên, mà là gã thay đổi cả diện mạo nữa.

Tôi đã không suy nghĩ nhiều khi bịa ra rằng tôi tên là Urbain, cái tên này hoàn toàn thích hợp với một tên sát nhân ở các thành phố mà sự hăng hực tình cảm khiến gã có thể thanh toán những người mà gã không quen biết bằng tất cả sự khôn khéo lịch sự của người thành phố. Chỉ cần một chút nông thôn cũng đủ để cái diện mạo ấy rạn nứt, chỉ cần một con chim én cũng đủ để làm cái diện mạo ấy mất hiệu nghiệm, chỉ cần một đôi mắt đẹp cũng đủ để buộc tôi phải chấp nhận một diện mạo khác.

Trước khi lấy tên Urbain, tôi tên là gì nhỉ? Tên tôi trước kia phải chăng đã bao hàm một diện mạo bịa đặt? Dĩ nhiên là như vậy rồi. Ngay cả khi đây là tên cha mẹ đặt cho tôi, thì nó vẫn là một cái tên bịa đặt và người nào nói bịa đặt cũng sẽ nói nhất định đến một lúc nào đó người mang cái tên bịa đặt ấy tự hỏi rằng anh ta có cần phải mãi mãi vâng theo người đã bịa ra cái tên ấy hay không. Thời điểm đó đã mất trong ký ức tuổi thơ, thời điểm ở đó Charles thử mang tên là Charles, Olivier còn chưa chắc nó có thể quen được với cái tên Olivier không, Paul thấy rằng tên Paul không làm nó thoải mái, Vincent ngạc nhiên vì người ta gán cho nó cái tên Vincent^[27].

Khi chọn cho mình cái tên Urbain, tôi đã biết sự rò rỉ này, sự rò rỉ không so sánh được với bất kỳ sự rò rỉ nào khác. Một cái tên mới càng gây ấn tượng mạnh hơn vì nó đã có trước chúng ta. Ta biết rằng có tồn tại một cái tên như thế, ta đã gặp nó. Và bỗng nhiên, ta tóm được nó từ trong thâm tâm mình, ta nói với người khác cái câu rất giản đơn và kỳ diệu này: “Tôi tên là Urbain”, và không ai nghi ngờ gì cả, đó là câu thần chú màu nhiệm nhất trong những câu thần chú, là điểm chủ yếu của một bản thể mới, là chiếc bảng đá của học sinh đã được xóa sạch mọi dấu vết cũ.

Bây giờ, tôi tên là Innocent. Sự ngây thơ trong trắng này như căn hộ thoáng đãng để tôi trú ngụ. Tôi nhả nhả đi lại trong căn hộ mới của mình, lóa mắt vì những căn phòng lớn còn trống, vui sướng vì sự bối rối của những người hàng xóm mà tôi không biết tên. Tôi rất thích giai đoạn bắt đầu mang tên mới này.

Ai vừa mới mua cho mình một bộ quần áo mới cũng nóng lòng muốn mặc nó trước công chúng. Trên chiếc xe máy rồ ga inh ỏi, tôi đưa Innocent đi dạo trong thành phố. “Các ngài thấy không, những kẻ hiếu kỳ tưởng tượng trong tôi thốt lên, gã kia tên là Innocent đấy!” Bánh xe nghiêng xuống mặt đường rít lên ken két.

Tuy nhiên không phải vì thế mà tôi quên mất kế hoạch của mình: tạt qua căn hộ và mang đi những vật dụng quý hiếm gắn bó với tôi, trước khi biến khỏi nơi này - cần xóa sạch mọi dấu vết về gã Urbain.

Không chút luyến tiếc, tôi lên cầu thang. Cửa phòng tôi mở toang. Bên trong, người ta đã lật tung đồ đạc và moi hết mọi thứ trong tủ ra. Đáng lẽ tôi phải lưỡng lự trước chuyện đó. Chính vì lý do này mà sếp đã buộc tôi thực hiện một nhiệm vụ khẩn cấp, ở tận đầu kia Paris, đồng thời lệnh cho tôi phải đến đó sớm hơn giờ hẹn. Liệu những tên đầu cẳng này đã thấy tài liệu chúng đang tìm chưa?

Trên chiếc gương trong phòng tắm, tôi nhận ra chữ của Youri, gã đã nguệch ngoạc bằng thuốc đánh răng một câu hăm dọa nhả nhận: “Sớm gặp lại mày”. Thêm một lý do nữa để tôi biến nhanh khỏi nơi này.

Nhưng thực chất những thứ mà tôi gắn bó là những thứ gì? Nhìn thấy chúng vương vãi trên sàn, nhiệm vụ của tôi trở nên đơn giản, tôi không còn muốn giữ lại một thứ gì nữa. Tôi nhét một bộ quần áo để thay đổi và những đồ vệ sinh cần thiết vào một chiếc ba lô. Chùng nào còn bờ ngõ với một diện mạo mới, thì chùng ấy cuộc hành trình phải thật nhẹ nhàng đơn giản. Ta sẽ kém trong trắng hơn khi ta mang theo nhiều hành lý.

Chủ yếu là luôn giữ cho áo bu đông bó chặt vào người: nhật ký Chim Én ở trong đó.

Tôi bỏ đi mà không quay lại nhìn căn hộ của gã Urbain.

CHƯƠNG 8

Tôi không có nơi nào để ngủ và điều đó xảy đến mới đúng lúc làm sao, tôi quá bị kích động với diện mạo mới của mình để có thể buồn ngủ. Vào quầy bar, tôi rửa tội cho Innocent bằng rượu whisky. Mặc cho mọi người có muốn nghe hay không, tôi không để lỡ cơ hội tuyên bố mình tên là Innocent. Sau đó, tôi cười phá lên. Nhiều người tưởng tôi vừa được tòa tuyên vô tội. Và tất cả mọi người đều cho rằng tôi đang say. Một cái tên mới, ý nghĩ này khiến đầu óc tôi lâng lâng khoái trá.

“Sớm gặp lại mày”, gã Yuri đã viết lên chiếc gương mà tôi sẽ không bao giờ còn nhìn thấy trong đó bộ mặt của anh chàng Urbain lúc anh ta vừa nhảy từ trên giường xuống. Từ đó tôi đi đến kết luận rằng chúng không tìm thấy tài liệu như chúng hy vọng.

Một lần nữa, tôi tự hỏi chẳng phải chúng đang tìm cuốn nhật ký của cô bé hay sao. Tôi gán cho con ma men cái ý nghĩ vô lý này. Cuốn sổ chỉ có ý nghĩa đối với ai đã biết Chim Én, ngoài ra chẳng có lợi ích nào khác. Tôi có thể biết rõ rằng lão bộ trưởng đã lấy cắp cuốn sổ đó của con bé, còn băng nhóm người Nga này thì không biết đến cả sự tồn tại của nó.

Suy nghĩ này không khỏi làm tôi bối rối, tuy đó là suy nghĩ đúng đắn một cách đáng ngạc nhiên, có thể làm sáng tỏ mọi việc.

Quá say để có thể cầm lái, tôi đẩy chiếc xe đến tận nơi hẹn của ngày hôm sau mà bây giờ đã là ngày hôm nay. Ngả mình trên xe, tôi ngủ gà ngủ gật khoảng một hay hai tiếng.

Giật mình tỉnh dậy, tôi thấy mình đang bị mấy người theo dõi, họ nhìn tôi một cách khác thường.

- Tôi đến để làm chân chạy việc vặt, tôi áp ứng nói.

- À, ra thế. Hãy theo chúng tôi.

Có lẽ người ta đã cho họ biết chuyện tôi đến nhận việc. Tôi sung sướng vì sự cẩn thận này. Họ dẫn tôi qua một vài khối nhà lớn ở xa hơn. Những xưởng làm phim này rộng đến nỗi chiếm hết cả những khối nhà.

Các căn phòng lớn chất đầy tác phẩm nghệ thuật. Tôi không thể nói những tác phẩm này đẹp hay xấu, nhưng chỉ liếc qua cũng đủ biết rằng chúng rất đắt tiền.

Một trong mấy người ấy dẫn tôi vào một phòng làm việc. Tôi cho rằng đây là văn phòng của ông giám đốc phụ trách nhân sự. Tại sao tôi lại cảm thấy là đã gặp ông ta ở đâu rồi nhỉ?

Trước khi ông ta đặt câu hỏi cho tôi, tôi nói luôn:

- Tôi không có sơ yếu lý lịch, tôi tên là Innocent.

Ông ta chăm chú nhìn tôi với vẻ kinh ngạc. Tôi nhắc lại:

- Tôi biết, đó không phải là một cái tên hay gặp.

- Mời anh ngồi.

Giọng nói này gợi tôi nhớ tới một người nào đó.

- Tôi đã làm chân chạy vặt nhiều năm. Nếu ông muốn biết tên những ông chủ cũ của tôi...

- Chúng tôi chỉ cần địa chỉ và số điện thoại của anh thôi.

Ông ta đưa cho tôi một bản khai mẫu.

- Địa chỉ à, phải đợi tôi có địa chỉ đã.

Tôi ghi số điện thoại di động.

- Trong khi đợi có địa chỉ mới, anh ở đâu?

- Như ông thấy đây: không nơi nào cả.

- Anh ở hè phố à?

Tôi chưa bao giờ thấy ông giám đốc nhân sự nào lại quan tâm đến chuyện ăn ở của nhân viên như vậy.

- Xin ông yên tâm: không lâu nữa đâu.

Một lát yên lặng. Tại sao ông ta không nói cho tôi biết những điều kiện tuyển dụng nhỉ?

- Tôi sẽ được trả bao nhiêu?

- Chúng tôi còn chưa chắc là có tuyển dụng anh hay không.

- Tôi qua sếp của ông đã quyết định rồi mà!

- Sếp của tôi?

- À thì cộng sự của ông vậy.

- Anh có để tôi làm việc không nào?

- Vâng xin lỗi ông, xin ông hãy hỏi những điều cần thiết?

- Trước tiên hãy điền vào bản khai đã.

Tôi ghi một vài điều linh tinh. Ông ta nhìn tờ khai và không tỏ ra quan tâm đến những gì tôi ghi trong đó. Suýt nữa tôi hỏi ông ta xem tôi có trả lời đúng những câu hỏi đặt ra không.

- Anh bao nhiêu tuổi?

- Tôi đã viết trong bản khai rồi, tôi nói.

Ông ta chau mày. Thái độ không tốt của tôi đã làm ông ta khó chịu. Tôi ý thức được điều này. Nhưng tại sao phải nguỵ trá ngoạn boi bản lên tờ khai để rồi người ta vẫn hỏi anh cùng những câu hỏi ấy?

- Hãy nói với tôi về anh đi, ông ta nói.

Ngạc nhiên, tôi làm ra vẻ phân khởi.

- Chẳng có gì nhiều để nói. Tôi cảm thấy mình như một người mới, sẵn sàng bắt đầu một cuộc sống mới.

- Tại sao lại cần bắt đầu một cuộc sống mới?

- Như thế thật lành mạnh, ông không thấy sao? Không nhàm chán, đó là lý tưởng của tôi.

Ông ta nhìn tôi như thể tôi là một thằng điên. Tôi không để cho ông ta thấy tôi đang bối rối:

- Tôi thích làm việc với chủ mới. Gặp gỡ những người chưa quen biết. Giúp đỡ người khác, được làm việc trong một doanh nghiệp. Khám phá những bí ẩn về con người mà các công ty thường che giấu.

Ông ta lắc đầu. Lần này, ông ta không còn nghi ngờ gì nữa về sự ngu xuẩn của tôi.

- Đúng thế, công việc chạy vặt là một công việc cần quan sát nhiều, ông ta nói.

- Rất chính xác. Những người trung gian biết các điều mà những người giữ trách nhiệm quan trọng không biết.

- Anh sẽ nói với tôi những chuyện ấy chứ, anh... Innocent?

- Rất vui lòng thưa ông, miễn là ông đừng bắt tôi đóng vai người tố giác.

- Anh đang tưởng tượng chuyện gì vậy, anh Innocent?

- Hãy gọi tôi là Innocent thôi.

Ông ta cười phá lên và tôi cũng cười. Mình tàn bạo thật đấy, với cái tên của mình.

- Ông đừng hỏi tại sao mẹ tôi lại đặt tên tôi như thế.

- Nhưng tôi có hỏi anh câu ấy đâu.

- Vì mẹ tôi rất sùng đạo, tôi bịa chuyện. Ông biết đấy, trong Kinh Thánh, có cuộc tàn sát các thánh vô tội: vua Hérode ra lệnh giết những em bé sơ sinh của từng gia đình, cũng là để giết Chúa Cứu thế. Christ là bé trai duy nhất thoát chết.

- Tôi không hỏi anh chuyện đó, tôi xin nhắc lại.

- Người ta có thể tự vấn về những chuyện đã diễn ra trong đầu mẹ tôi vào lúc bà đặt tên này cho tôi. Một lựa chọn như vậy không vô tội.

- Anh đùa đấy à?

- Một cái tên liên quan đến một cuộc tàn sát được tường thuật trong Kinh Thánh... Có lẽ sẽ rất thú vị nếu chúng ta biết rằng tên Barthélemy còn đang được dùng để đặt tên cho rất nhiều trẻ em Pháp kể từ ngày 24 tháng Tám nổi tiếng của cái năm bất hạnh ấy...

- Chiếc ba lô này là tất cả những gì anh có à?

- Vâng, tôi hơi giống một tu sĩ đạo Phật. Chiếc túi này không chứa hơn chín vật dụng.

- Là những gì vậy?

- Dao cạo râu, sữa tắm, lược, hộp bàn chải và thuốc đánh răng, một đôi tất, quần lót, quần dài, áo phông.

- Tám đồ vật. Còn thiếu một thứ nữa.

- Tôi còn chịu đựng giỏi hơn các nhà sư.

- Và để viết, anh không có bút biếc gì à?

- Tại sao tôi lại phải viết?

- Người ta luôn cần ghi chép một số điều trong một cuốn sổ.

- Tôi không có bạn bè, tôi không cần sổ ghi địa chỉ.
- Tôi không nói với anh về chuyện ấy. Anh không có một cuốn sổ à?

Tôi sững sốt nhìn ông ta.

- Không.

Ông ta cầm lấy chiếc ba lô của tôi và mở ra. Ông ta lục lọi.

- Ông chắc đây là một cuộc phỏng vấn tuyển dụng chứ? tôi hỏi.

- Anh đã giấu cuốn sổ ở đâu?

- Ông nói với tôi về chuyện gì vậy?

- Chúng tôi biết là anh có cuốn sổ ấy. Chúng tôi đã lục soát khắp mọi ngóc ngách trong nhà ông bộ trưởng, cả nhà anh nữa.

Tôi đứng lên để chuẩn.

- Anh định đi đâu?

- Nơi khác.

- Có mấy tay đàn ông ở đằng sau cánh cửa ấy. Chúng tôi chỉ thả anh ra khi chúng tôi tìm thấy cuốn sổ của cô bé.

- Ngay cả ông nói gì tôi cũng không hiểu.

- Trong nhà ông bộ trưởng, anh đã giết một thiếu nữ.

- Đúng. Đó là nhiệm vụ.

- Nhật ký của cô bé đáng lẽ phải ở trong chiếc cặp anh mang về.

- Tôi không thấy cuốn sổ nào như thế.

- Thật không?

- Thật nực cười là một cuốn nhật ký lại có thể làm ông quan tâm.

- Đừng chõ vào chuyện của người khác.

Ông ta gọi mấy gã đang chờ ở ngoài, chúng xông vào lôi tôi đi như lôi một kiện hàng. Tim tôi đập mạnh, gõ liên tục vào cuốn sổ được giấu kín bên trong áo bu đông.

Chúng nhốt tôi vào một căn phòng trống. Cửa sổ cách mặt sàn bốn mét, tôi không thể với tới được. Tôi đã ném hai chiếc giày của mình lên đó, nhưng vô ích, kính không vỡ. Ngoài ra chẳng có chỗ nào khác để ánh sáng có thể lọt vào.

Không hề có camera. Nhà tù lạ lùng này rất kín đáo. Không biết bao nhiêu người đã chết ở đây? Sàn xi măng hình như vừa mới làm xong. Nền căn phòng này cao vượt hẳn lên so với hành lang làm tôi miên man suy nghĩ về những lý do khiến người ta tôn cao chỗ này như vậy. Tôi hình dung ra một loại bánh nướng hoa quả nhân thịt người. Trong góc phòng, có một chiếc xô nhựa để tôi đi vệ sinh.

Tôi cần vạch ra một kế hoạch. Tôi dốc túi lôi hết mọi thứ ra: cuốn sổ, mẫu bút chì, tôi đã khinh suất để lại chùm chìa khóa trên ổ khóa xe máy. Chẳng có bao diêm nào, cũng không có bật lửa. Tôi tức đến phát điên lên. Bây giờ làm thế nào để hủy được cuốn nhật ký đây?

Bởi vì đó là nhiệm vụ của tôi lúc này. Tôi đã gây cho cô gái ấy tất cả những gì tệ hại nhất có thể: tôi đã giết cô và đã đọc những trang viết mà cô cấm người khác đọc. Cách duy nhất để tôi chuộc lại lỗi lầm là làm cho cuốn nhật ký biến đi mãi mãi, cuốn nhật ký mà ở đó tôi khám phá ra rằng những điều thầm kín nó chứa đựng khiến nhiều người say mê. Sự ngưỡng mộ lạ thường mà tôi cho là phi lý, vậy mà tôi lại là người đầu tiên cảm thấy.

Tôi lật từng trang cuốn sổ để tìm một điều gì đó cô bé muốn truyền đạt hay một mật mã bí mật. Tôi hầu như hạnh phúc vì không phát hiện ra điều gì. Không còn thời gian để suy tính nữa: bọn người kia có thể vào đây bất kỳ lúc nào. Tôi sẽ không thoát mãi được, nhất định chúng sẽ khám người tôi. Với mẫu bút chì, tôi cố làm cho những trang nhật ký trở nên khó đọc nhưng ruột chì không đủ dài để có thể làm được việc ấy. Hơn nữa với một cái tẩy, bọn côn đồ kia có thể sẽ xóa hết mọi vết chì.

Không, chỉ còn một giải pháp. Giải pháp này cay đắng lắm và là một hình phạt mà tôi phải chịu để chuộc lại những tội lỗi của mình: đó là nuốt những trang bản thảo ấy vào bụng. Tôi xé từng trang giấy và bắt đầu nhai. Thật kinh tởm và phải mất rất nhiều sức lực. Răng tôi tê dại vì giấy quá cứng. Ước gì giữa hai lần nuốt có chút rượu mà uống cho dễ trôi! Nuốt khan từng nắm giấy làm lưỡi khô rát không chịu nổi. Nhưng có thứ rượu nho nào để uống kèm với cuốn nhật ký của cô trinh nữ không nhỉ? Để tỏ lòng biết ơn Clélia, tôi nghiêng về rượu vang romanée-conti.

Từ đó tôi suy ra những giả định. Youri từng nói với tôi về sếp như thể đó là một tay chơi gái. Gã đàn ông này không hề có nhu cầu gì với Chim Én: đối với các cô gái, nhất định gã có cả một đường dây cung cấp. Nhưng có thể gã quen biết lão bộ trưởng. Có thể lão bộ trưởng đã nói với gã về cuốn nhật ký kỳ lạ mà lão đã lấy cắp của cô bé. Có thể gã sếp hấu gái này đã thấy ở cuốn nhật ký một tâm sự thầm kín đáp ứng ham muốn của gã, một hình thức hiếp dâm sang trọng thanh nhã còn thiếu trong thành tích của gã. Vào thời điểm này, lúc mà bất kỳ một cô bé mới lớn nào cũng tỏ bày tâm trạng trên *blog*,

thì có lẽ chẳng điều gì gọi ham muốn nhục dục hơn suy nghĩ thâm kín của một thiếu nữ.

Những giả thiết của tôi thật điên rồ: chắc là việc nuốt giấy đã làm não tôi rối loạn. Hình như giấy chứa đầy các kiểu chất hóa học. Tôi đẩy mỗi quan hệ mà người ta có thể đạt tới thông qua những trang viết đến cực điểm của khoái cảm: tôi đã đọc chúng đến tận cốt lõi và giờ đây, không phải là lỗi nói ẩn dụ, mà là tôi đang ngấu ngiến chúng.

Tôi bắt đầu quen dần với việc nhai giấy. Nó không làm tôi thích thú, tuy nhiên mùi vị cũng có lợi ích của nó: nó gọi cho tôi nhớ đến bánh thánh trong lễ rửa tội. Đáng tiếc là phần chủ yếu của giấy gồm toàn những chất độc hại: rất nhiều loại axít, thật khó có thể bình tĩnh được.

Da cũng là một trong số các ông tổ của giấy viết. Chữ viết xưa kia thuộc nghệ thuật xăm mình. Để tự giúp mình nuốt những trang giấy dai nhất, tôi tưởng tượng rằng tôi đang ăn da người trên đó xăm những chữ viết nắn nót của cô bé.

Rốt cuộc, vai trò tay bắn siêu hạng sẽ chỉ giúp tôi trở thành cái đích cho người ta ngắm. Chim Én đã nhìn tôi trong vòng chưa đến một phút nhưng ánh mắt cô đã trúng mục tiêu. Thật là gậy ông lại đập lưng ông: tên giết người bị người khác giết. Tôi chấp nhận chết để bảo vệ điều huyền bí đang tuột khỏi tầm kiểm soát của tôi. Tôi sẽ không giải thích: đó là hành động thể hiện lòng tin.

Trong các trại cải tạo dưới thời Mao, những kẻ gác ngục đã nuôi tù nhân bằng bột giấy để tiêu khiển. Những con người bất hạnh đã chết vì bệnh táo bón, trong đờn đau tàn bạo.

Chết vì táo bón là một việc khó hiểu. Đầu óc con người, dễ dàng hình dung ra cái chết vì bệnh ỉa chảy, không thể tưởng tượng nổi điều ngược lại. Tôi tự an ủi mình trong khi nghĩ rằng chẳng bao lâu nữa tôi sẽ biết thế nào là chết vì táo bón. Tôi đã hoàn thành trách nhiệm đối với tình yêu của mình: tôi đã ăn hết những trang viết của Chim Én.

Chưa bao giờ tôi ca ngợi sự ngắn gọn của những trang viết ấy đến thế, trước hết vì sự ngắn gọn đó đã rút ngắn bữa ăn hiến sinh của tôi, sau đây là vì điều này đã để lại cho tôi những trang giấy trinh nguyên giúp tôi soạn thảo lời xưng tội của mình, với mẩu bút chì thường xuyên bị răng cửa của tôi gọt giũa. Tôi viết đến những trang cuối cùng của cuốn sổ, viết mòn hết mẩu bút chì và kết thúc luôn cả những rối loạn tiêu hóa trong mình.

Người nào cũng sẽ giết người khác bằng thứ vũ khí đặc biệt thích hợp với mình.

Yêu một người đã chết, điều đó còn dễ, một số người nói thế. Yêu người mà ta đã giết, thì thật tệ hại: chủ nghĩa lãng mạn không sinh ra ý tưởng cứng nhắc tầm thường hơn thế. Vậy thì tại sao tôi lại có cảm tưởng mình không đáng phải gánh chịu những điều vu khống này? Tôi thực sự tin rằng tôi đã sống với Chim Én. Một sự trùng hợp kỳ lạ của hoàn cảnh đã khiến tôi gặp em sau khi sát hại em. Bình thường, mọi việc không diễn ra theo trật tự này.

Đây là một câu chuyện tình mà các chương hồi đã bị một người điên làm đảo lộn.

Với Chim Én, câu chuyện đã bắt đầu thật tồi tệ, nhưng kết thúc có hậu bởi nó vẫn chưa đến hồi kết. Tôi chết vì đã nuốt nó và nó đang giết tôi từ trong bụng tôi, nó giết tôi thật nhẹ nhàng, bằng một nỗi đau vừa hiệu quả vừa kín đáo. Tôi qua đời tay trong tay em bởi vì tôi đang viết: viết lách là nơi tôi đem lòng yêu em. Những con chữ sẽ dừng lại đúng vào lúc tôi chết.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

[1] Một ban nhạc Anh nổi tiếng trong thập niên 1990, ban nhạc này luôn luôn tìm tòi đổi mới và có phong cách nhạc thay đổi theo thời gian. Ban nhạc gồm năm thành viên: Thom Yorke (hát chính), Jonny Greenwood, Colin Greenwood, Ed O'Brien và Phil Selway (các chủ thích đều của người dịch).

[2] Còn gọi là trung tâm Pompidou, Trung tâm Nghệ thuật và Văn hóa Quốc gia Georges Pompidou, nằm tại thủ đô Paris.

[3] Viết tắt của Foire Internationale d'Art Contemporain: Hội chợ Nghệ thuật Đương đại Quốc tế, được tổ chức hàng năm tại Paris và lần diễn ra đầu tiên là vào năm 1974.

[4] Loại nhựa dẻo hơi cứng, thường được dùng để sản xuất áo mưa, đĩa hát, bìa sách, ván sàn nhựa...

[5] Dân thành thị.

[6] Cuối cùng nhưng không kém phần quan trọng.

[7] Trái cam cơ khí: bộ phim đầy cảnh sex và bạo lực của đạo diễn thiên tài Stanley Kubrick, ra đời năm 1971 tại Anh.

[8] Một trong những nhân vật chính trong vở Le Cid của Pierre Corneille, kịch gia Pháp thế kỷ 17.

[9] Rao vặt về tình dục.

[10] Giết nhanh (tiếng Anh).

[11] Ăn nhanh (tiếng Anh).

[12] Kẻ giết người hàng loạt (tiếng Anh).

[13] Marcel Proust: nhà văn Pháp (1871-1922), nổi tiếng thế giới với kiệt tác “Đi tìm thời gian đã mất”.

[14] James Joyce: nhà văn Ai Len (1882-1941), người có nhiều đóng góp to lớn cho văn học hiện đại.

[15] Orphée và Eurydice là hai nhân vật trong huyền thoại Hy Lạp “Tuyệt tình của Orphée và Eurydice”, câu chuyện kết thúc bằng một tình yêu vĩnh cửu không bao giờ bị chia cắt khi hai người cùng chết.

[16] Gérard de Nerval (1808-1855), nhà văn, nhà thơ người Pháp.

[17] Les Chimères (Những quái vật đầu sư tử) và La Fille du Feu (Con gái thần lửa) là những tác phẩm của Nerval.

[18] Charles Nodier (1780-1844): tiểu thuyết gia người Pháp.

[19] Một nhân vật trong cuốn La fille du Feu của Nerval.

[20] Một cuốn tiểu thuyết của Honoré de Balzac trong Études philosophiques (Nghiên cứu triết học) thuộc bộ tiểu thuyết La Comédie humaine (Tấn trò đời).

[21] Nàng Tiên với những Vụn bánh: một tác phẩm của Charles Nodier.

[22] Câu này nhại câu ngạn ngữ Pháp “La montagne accouche d'une souris”: quả núi đẻ ra con chuột nhắt, tương ứng với câu tiếng Việt “đầu voi đuôi chuột”.

[23] Nguyên văn tiếng Latin: post coitum animal triste.

[24] Tiếng Anh trong nguyên bản, nghĩa là “Mọi thứ đều ở đúng chỗ”.

[25] Tiếng Anh trong nguyên bản, nghĩa là “Điều cô ấy cố nói là gì vậy?”.

[26] Có nghĩa là ngây thơ, trong trắng, vô tội. Innocent và Urbain cũng là các tên giáo hoàng.

[27] Đây là những cái tên phổ biến ở Pháp.